MARUDHAR KESARI JAIN COLLEGE FOR WOMEN (AUTONOMOUS)
VANIYAMBADI
PG and Department of Tamil

1st M.A., Tamil – Semester - II

E-Notes (Study Material)

Core Course -3: தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம்– **I**

Code: 24PTAC22

Unit: 3 சொல்லதிகாரத்தின் முதல் இயலாக அமைந்த கிளவியாக்கம் அவ்வழி இலக்கணத்தைக் கூறுவதாகும்.வேற்றுமை முதலாகிய மூன்று இயல்களும் வேற்றுமை இலக்கணத்தைக் கூறிய தொல்காப்பியர் நான்கு இயலில் குறிப்பிடுகின்றார். பெயர், வினை,இடை,உரி என்வதாகும்.

-.(**14 Hours**)

Learning Objectives:

- **தமிழ் சொல் இலக்கண வரலாற்றை அறிந்துக்கொள்ளுதல்**
- **தமிழ் சொற்களின் அமைப்பு அவற்றின் செயல்பாடுகளை தொல்காப்பியத்தின் வழியே புரிந்துக்கொள்ளுதல்**
- வேற்சொற்களின் அமைப்பையும் தமிழ்மொழியில் இடம் பெறும் பெயர்ச்சொற்கள், காரணப்பெயராக அமைவதை அடையாளப்படுத்தி இன்றைய நவீன உலகிற்குகேற்ப கலைச்சொற்களை உருவாக்க ஊக்குவித்தல்.
- விளி மரபின் செய்திகளை விவரித்தல் .
- சொல்லிணக்கணக் கோட்பாடுகளை விளக்குதல்.

CourseOutcome: தமிழ்மொழியின் சொல்லமைப்பினையும்,தொடர்மைப்பையும் அறிதல்.

சொற்றொடர் வாக்கியமைப்புகளின் தெளிவை அறிந்து பொருளுணர் தன்மைகளில் ஏற்படும் மயக்கங்களை உணர்த்துதல்.

சொற்களின் வகைகளை இலக்கண இலக்கிய முறைப்படி அறிதல்,பெயர்ச்சொற்களோடு விளிஏற்கும் மரபியல் முறைகளைக் கண்டறிதல்.

பெயர்ச்சொற்களோடு வினை, இடைச் சொற்றொடரில் விளி ஏற்கும் முறைகளை அறிதல்.

சொற்களின் பொருளுணர உரியியல் மற்றும் எச்சமாக நிற்பவைகளைக் கண்டறிதல்.

Overview:

உலகிலுள்ள அனைத்து மொழிகளிலும் பெயர், வினை என்னும் சொல் பாகுபாடு உண்டு. இயற்கைப் பொருள்களுக்கும் செயற்கைப் பொருள்களுக்கும் மொழி பெயரிட்டு வழங்குகிறது. இது பெயர். பெயரின் இயக்கம் வினை.

தமிழிலுள்ள பெயர்ச் சொற்களை விளக்குவது **பெயரியல்**.
இது தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரத்தில் ஐந்தாவது இயல். இதில் சொல்லப்படும் செய்திகள் நூற்பா வரிசையெண் குறிப்புடன் இக்கட்டுரையில் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. மொழியிலுள்ள எல்லாச் சொல்லுக்கும் பொருள் உண்டு -1-

பொருளைத் தெரிவித்தல், சொல்லைத் தெரிவித்தல் ஆகியவை சொல்லின் செயல் -2-

பொருள் தெரிவித்தல்

சாத்தன் வந்தான் (பெயர், வினை), அணங்குகொல் (கொல் – இடைச்சொல்), உறுபொருள் கொடுத்தான் (உறு – உரிச்சொல்)
சொல்லைச் சுட்டல்

மரப்பெயர்க் கிளவி (பெயர்), செய்து என் கிளவி (வினை), தஞ்சக் கிளவி (இடை), கடி என் கிளவி (உரி)

சொல்லின் செயலானது தெரிபுவேறு நிலையல், குறிப்பில் தோன்றல் எனப் பொருள்-தோன்று-நிலை இரு வகைப்படும் -3-

தெரிபு வேறு நிலையல்

அவன், இவன், சென்றான், வந்தான்
குறிப்பில் தோன்றல்

ஒருவர் வந்தார் (ஆணோ, பெண்ணோ), உணவில் உள்ள கல்லைக் கடித்த ஒருவன் ‘கல்லோடு நன்கு சமைத்துள்ளாய்’ என்னும்போது ‘நன்றாகச் சமைக்கவில்லை’ என்னும் பொருள் குறிப்பால் உணர்த்தப்பட்டது.

சொல்லின் வகைகள்: பெயர், வினை என்று சொல் இரண்டு வகைப்படும் -4-

அவற்றின் வழியே இடைச்சொல், உரிச்சொல் ஆகியவை தோன்றும் -5-

உயர்திணைச்சொல், அஃறிணைச்சொல், இருதிணைக்கும் உரிய சொல் –எனப் பெயர்ச்சொல் 3 வகைப்படும் -6-

இரு திணைக்கு உரிய சொற்கள் 5 பாலில் வரும் -7-

பெயரியல்

கிளவியாக்கத்துள் அல்வழித் தொடர் பற்றியும் வேற்றுமையியல், வேற்றுமை மயங்கியல், விளிமரபு ஆகியவற்றள் வேற்றுமைத் தொடர் பற்றியும் இலக்கணம் கூறிய ஆசிரியர் இவ்வியல் தொடங்கி, அத்தொடர் மொழிகளுக்குறுப்பாகிய தனிமொழி இலக்கணம் கூற முற்படுகிறார். தனிச் சொற்கள் பெயர் வினை எனத் தலைமை வாய்ந்த இரண்டாயும், அவற்றிடைக்கலந்து வழங்குதலன்றித் தமக்கெனத் தனிநிலை இல்லாத இடை உரி எனும் துணைமை நிலையினவான இரண்டாயும் அடங்கும் நான்கு வகையினவாகும். பெயர் பொருளைக் குறிக்கும். அப்பொருளது புடை பெயர்ச்சியை வினை குறிக்கம். பெயருக்கும் வினைக்கும் இடையே அமைந்து அவற்றின் பொருளை வேறுபடுத்தியும் சிறப்பித்தும் வருவன இடைச்சொல்லெனப்படும். பெயர் வினைகளின் குணப்பண்பையும் தொழிற்பண்பையும் உணர்த்துஞ் சொற்களாய், அடிச்சொல் அளவில் நின்று அடைமொழிகளாய் வந்து அவற்றைச் சிறப்பிப்பன உரிச்சொல் எனப்படும். எனவே இவற்றுள் தலைமை வாய்ந்த பெயர்ச்சொல்லின் இலக்கணத்தை முதற்கண் கூறுகிறார்.

சொல்லின் பொது இலக்கணம், சொல்வகை, உயர்திணைப் பெயர்கள், அ.்.றிணைப் பெயர்கள், விரவுப் பெயர்கள் என நிரலே வகுத்து, இவ்வியல் பெயரிலக்கணம் கூறுகிறது.

அன்ன பிறவும் உயர்திணை மருங்கில்

பன்மையும் ஒருமையும் பால்அறி வந்த

என்ன பெயரும் அத்திணை யவ்வே.

அன்ன பிறவும் அ.்.றிணை மருங்கில்

பன்மையும் ஒருமையுமம் பால்அறிவந்த

என்ன பெயரும் அத்திணை யவ்வே.

இவ்விரு சூத்திரங்களையும், அவை வந்துள்ள சூழலுடன் வைத்து ஒப்பிட்டு நோக்குவார்க்குத் தொல்காப்பியர் தம் புலப்பாட்டு நெறி புலனாகும். அவர் இயைபு முறைப்படி இலக்கணங்கூறிப் போவது, இன்றைய அறிவியல் - ஆங்கில ஆய்வாளரும் கண்டு போற்றும் தகுதியுடையதாகும். தொல்காப்பியர் இங்ஙனம் இலக்கணங் கூறிப்போகும் அமைப்பையும் இயைபையும் திட்டத்தையும் கலைச் சொல்லாட்சியையும் விளங்கிக் கொண்டால் தான். தொல்காப்பியம் முழுமையாக விளங்கும். இக்கட்டமைப்பை முன்னதாக விளங்கிக் கொள்வார். அப்பெருநூலைச் செம்பாதிக்குமேல் விளங்கிக் கொண்டவர் ஆவர்.

சொற்களின் பொது இயல்பு

எல்லாச் சொல்லும் பொருள்குறித் தனவே.

சொற்கள் என்பன அனைத்தும் பொருள் குறித்து வருவனவேயாம்.

சொல் தன்னையும் பொருளையும் உணர்த்துதல்

பொருண்மை தெரிதலும் சொன்மை தெரிதலும்

சொல்லின் ஆகும் என்மனார் புலவர்.

சொல்லுணர்த்தும் பொருளின் தன்மையை அறிதலும் அச்சொல்லின் தன்மையையே அறிதலும் சொல்லினாலாகும் என்று கூறுவர் புலவர் பண்பெலாம் அமைந்தாரைச் 'சான்றோர்' எனல் பொருண்மை தெரிதல்; அச்சொல் உயர்திணைப் பலர்பால் என அறிதல் சொன்மை தெரிதல். தொல்காப்பியர் 'செய்தென் எச்சம்' 'கடிஎன் கிளவி' என்று குறிப்பன சொன்மை தெரிதலாகும். பொருண்மை, சொன்மை என்பன சொல்லின் இரு பண்புகள்.

சொல் வெளிப்படையாகவும் குறிப்பாகவும் பொருளுணர்த்துதல்

தெரிபுவேறு நிலையலும் குறிப்பின் தோன்றலும்

இருபாற் றென்ப பொருண்மை நிலையே.

சொல்லினால் உணர்த்தப்படும் தனித்ததொரு பொருணை விளக்கி நிற்றலும் சொல்லினால் மட்டுமன்றிச் சூழலால் குறிப்புப் பொருளைத் தோற்றுவித்தலும் எனப் பொருளுணர்த்தும் நிலை இரு பகுதிப்பட்டதாகும். தெரிபு வேறு நிலையல் - சொல்லினால் உணர்த்தப்படும் தனித்ததொரு பொருள் விளங்கி நிற்றல். குறிப்பின் தோன்றல் - முன்னதன் அடிப்படையில் குறிப்பால் ஒரு பொருள் தோன்றுதல். 'நீ மிகவும் பெரியவன்' என ஒருவனை நகையாடும் பொழுது, எள்ளல் என்னும் குறிப்புப் பொருள் தோன்றுகிறது. முதற் பொருளை 'நிலையல்' என்றும் குறிப்புப் பொருளைத் 'தோன்றல்' என்றும் கூறிய நுட்பங்கள் உணர்தற்பாலன.

சொற்களின் பாகுபாடு

பெயர்ச்சொல்லும வினைச் சொல்லும்

சொல்லெனப் படுப பெயரே வினை என்ற

ஆயிரண் டென்ப அறிந்திசி னோரே.

'சொல்' என்று சிறப்பித்துச் கூறப்படுவன பெயர்ச் சொல்லும் வினைச் சொல்லும் என்ற அவ்விரு வகையினவாகுமென அறிஞர் கூறுவர். பெயர் பொருளைக் குறிக்கும்; வினை அப்பொருளின் புடைபெயர்ச்சியைக் குறிக்கும்.

இடைச் சொல்லும் உரிச்சொல்லும்

இடைச்சொல் கிளவியும் உரிச்சொல் கிளவியும்

அவற்றுவழி மருங்கில் தோன்றும் என்ப.

இடைச்சொல் என்னும் சொல்லும் உரிச்சொல் என்னும் சொல்லும் முற்கூறிய பெயர்வினைகளைச் சார்ந்தது. அவற்றை இடமாகக் கொண்டு தோன்றும் என்பர் ஆசிரியர். தனித்து நின்று பொருள் தாராது பெயர் வினைகளிடையே தோன்றிப் பொருள்தரலால் 'இடைச்சொல்' என்றும், குணப்பண்பும் தொழிற்பண்பும் பற்றிய அடிச்சொல்லாயும் அடைமொழியாயும் பெயர் வினைகட்கு உரிமைபூண்டு பெரிதும் செய்யுட்கு உரியனவாய் வரலின் 'உரிச்சொல்' என்றும் இவை பெயர் பெற்றன. அவற்றுள் வழி மருங்கின் - அவற்றின் அடிப்படையில், அவற்றை இடமாகக் கொண்டு.

திணை அடிப்படையில் பெயர்ச்சொல் வகை

அவற்றுள்

பெயர்எனப் படுபவை தெரியுங் காலை

உயர்திணைக் குரிமையும் அ∴றிணைக் குரிமையும்

ஆயிரு திணைக்கும்ஓ ரன்ன உரிமையும்

அம்மூ உருவின தோன்ற லாறே.

அவற்றுள், பெயர்ச்சொல் என்று சொல்லப்படுபவை, ஆராயுங் காலத்து, உயர்திணைக்குரிமையுடையவும் அ∴றிணைக்குரிமையுடையவும் அவ்விரண்டு திணைக்கும் ஒத்த உரிமையுடையவும் என அம்மூன்று வடிவினையுடையவாம், அவை வெளிப்பட்டுப் பொருள்தரும் நெறிக்கண் என்றவாறு. ஓரன்ன உரிமை – ஒரே சமயத்தில் இருதிணையையும் உணர்த்தாது; ஒருகால் உயர்திணையைச் சுட்டுவது போலவே மறுகால் அ∴றிணையையும் உணர்த்தி நிற்கும் என்பதாம். மூஉருவின - மூன்று வடிவின. வடிவாவது ஈண்டு வகைமையாகும். சொல்வடிவமே பொருளை வேறுபடுத்துகிறது.

பெயர்களில் தாமே நின்று ஐம்பால் உணர்த்துவன

இருதிணைப் பிரிந்த ஐம்பாற் கிளவிக்கும்

உரியவை உரிய பெயர்வயி னான.

வினைச் சொற்கள் தத்தம் ஈறுகளால் இருதிணை ஐம்பாலாய்ப் பிரிந்து பொருளுணர்த்த வல்லன. பெயர்ச்சொற்கள் அனைத்தும் அங்ஙனம் இருதிணை, ஐம்பாலாய்ப் பிரிந்து பொருளுணர்த்தவல்லன அல்லவெனினும், அங்ஙனம் பிரிந்துணர்த்ததற்கு உரியன,

அவ்வாறுணர்த்தும் இயல்புடையனவாம். ஆவன் அவள் அவர் அது அவை என இருதிணை ஐம்பாலை உணர்த்தவுரியன காண்க. நம்பி, பெண்டாட்டி, முள்ளி என்பன இகர ஈறு பெற்று ஆண்பால் பெண்பால் அஃறிணை ஒன்றன்பால் எனத் தத்தமது பொருள் வலிமையாலேயே திணை. பால் உணர்த்துகின்றன. எனவேதான் ஈறுகளால் பாலுணர்த்தும் வினை போலாது, ஈண்டுப் பெயரில் ஐம்பால் உணர்த்தவல்லன மட்டுமே உரிய என வியந்தோதியுள்ளார்.

உயர்திணைப் பெயர்வகை

ஒரு சார்பு பற்றியன

அவ்வழி,

அவன் இவன் உவன் என வரூஉம் பெயரும்

அவள் இவள் உவள் என வரூஉம் பெயரும்

அவர்இவர் உவா என வரூஉம் பெயரும்

யான்யாம் நாம்என வரூஉம் பெயரும்

யாவன் யாவள் யாவர் என்னும்

ஆவயின் மூன்றொடு அப்பதி னைந்தும்

பால்அறி வந்த உயர்திணைப் பெயரே.

அவன் இவன் உவன் எனவரும் பெயர்களும் அவள் இவள் உவள் எனவரும் பெயர்களும் அவர் இவர் உவர் எனவரும் பெயர்களும் சுட்டுப்பெயர்களாகும். யான் யாம் நாம் என்பன தன்மைப் பெயர்களாகும். யாவன் யாவள் யாவர் என்பன வினாப் பெயர்களாகும். இறுதியிற் கூறிய அவ்வினாப் பெயர் மூன்றொடும் சேர்த்து, அப்பதினைந்து பெயர்களும் ஆண், பெண், பலர் என்னும் மூன்று பாலினையும் அறிய வந்த உயர்திணைப் பெயர்களாகும். யான் யாம் நாம் என்னும் தன்மைப் பெயர்கள் உயர்திணையையே குறிக்கும். அஃறிணையாயின் அங்ஙனம் குறித்தல் இயலாதென்று கருதினர். ஆனால் முன்னிலையில் நீ, உன் என அஃறிணை உயிர்களைக் குறித்தல் இயலுமெனவும் கொண்டனர். அதனால் முன்னிலைப் பெயர், வினைகளைப் பொதுவென விதிவகுத்தனர்.

உயர்திணைப் பெயர்வகை

பிறிதொரு சார்பு பற்றியன

ஆண்மை அடுத்த மகன்என் கிளவியும்

பெண்மை அடுத்த மகள்என் கிளவியும்

பெண்மை அடுத்த இகர இறுதியும்

நம்ஊர்ந்து வரூஉம் இகர ஐ காரமும்

முறைமை சுட்டா மகனும் மகளும்

மாந்தர் மக்கள் என்னும் பெயரும்

ஆடூஉ மகடூஉ ஆயிரு கிளவியும்

சுட்டுமுத லாகிய அன்னும் ஆனும்

அவைமுத லாகிய பெண்டுஎன் கிளவியும்

ஒப்பொடு வரூஉம் கிளவியொடு தொகைஇ

அப்பதி னைந்தும் அவற்றோ ரன்ன.

இங்கு கூறப்படும் பதினைந்து பெயர்ச் சொற்களும், முற்கூறியவை போல உயர்திணை மூன்று பால்களையும் உணர்த்தி நிற்பனவாகும். ஆண்மை அடுத்த மகன் என்னும் சொல் ‘ஆண்மகன்’. பெண்மை அடுத்த மகள் என்னும் சொல் ‘பெண்மகள்’. பெண்மை அடுத்த இகர இறுதிச் சொல் ‘பெண்டாட்டி’. நம் ஊர்ந்து வரூஉம் இகர ஐகாரம் - நம்முடன் சேர்ந்து வரம் இகர இறுதிப் பெயர் – நம்ப, நம்முடன் சேர்ந்து வரும் ஐகார இறுதிப் பெயர் – நங்கை. முறைமை சுட்டாது மனிதரைப் பொதுவாகக் குறிக்குமுகத்தான் வரும் மகன், மகள் என்ற சொற்கள். மாந்தர், மக்கள் என்னும் பன்மை உணர்த்தும் பெயர்கள், ஆடூஉ, மகடூஉ என்னும் பெயர்கள். சுட்டு முதலாகிய அன், ஆன் ஈற்றுப் பெயர்கள்: அன்னன், அன்னான்: அத்தன்மையன், அத்தன்மையான் முதலியன. திருக்குறளில் இன்னான் எனப்படும் சொல் என வருதல் காண்க. அச்சுட்டெழுத்துக்களை முதலாகவுடைய பெண்டு என்னும் சொற்கள்: அன்னள், அன்னாள், முதலியன. அவை முதலாகிய பெண்டு – சுட்டு முதலாகிய பெண்மையைக் குறிப்பன. ஒப்பொடுவரூஉம் கிளவி – உவமிக்கப்படும் பொருளையடுத்து வரும் பெயர்கள்: கண்ணன்னன், கண்ணனன்னான். பொன்னன்னன், பொன்னன்னான் என இவ்வாறு வருவன. இவை அனைத்தும் ஈறாலும் வழக்குப் பயிற்சியாலும் பொருளாலும் ஆண், பெண், பலர் என உணர நின்றன.

உயர்திணையில் பால்வேறுபாடு காட்டும் பெயர்கள் ஒருவகை

எல்லாரும் என்னம் பெயர்நிலைக் கிளவியும்

எல்லீரும் என்னம் பெயர்நிலைக் கிளவியும்

பெண்மை அடுத்த மகன்என் கிளவியும்

அன்ன இயல என்மனார் புலவர்.

எல்லாரும் என்னும் பெயர்த்தன்மையுடைய சொல்லும் எல்லீரும் என்னும் பெயர்த்தன்மையுடைய சொல்லும் பெண் என்பதை அடுத்த மகன் (பெண் மகன்) என்னும் சொல்லும் அவ்வாறு பால் விளங்க வந்த உயர்திணைப் பெயர்களாகும். புறத்தே போய் விளையாடும் பருவத்துப் பெண்ணை முன்பு பெண்மகன் என அழைப்பதுண்டு. இதனை ஒரு

வட்டார வழக்கு என்பர் உரையாளர். எல்லாரும், எல்லீரும் என்பன உயர்திணைப் பலர்பால் என உணர நின்றன. பெண் மகன் என்பது அன் ஈறு பெறினும் பெண்ணெனவே உணர நின்றது.

உயர்திணையில் பால்வேறுபாடு காட்டும் பெயர்கள்

பிறிதொரு வகை

நிலப்பெயர் குடிப்பெயர் குழுவின் பெயரே

வினைப்பெயர் உடைப்பெயர் பண்புகொள் பெயரே

பல்லோர்க் குறித்த முறைநிலைப் பெயரே

பல்லோர்க் குறித்த சினைநிலைப் பெயரே

பல்லோர்க் குறித்த திணைநிலைப் பெயரே

கூடிவரு வழக்கின் ஆடியல் பெயரே

இன்றிவர் என்னும் எண்ணியல் பெயரொடு

அன்றி அனைத்தும் அவற்றியல் பினவே.

இங்கும் பால் விளங்கவந்த உயர்திணைப் பெயர்களைப் பட்டியலிட்டுக் காட்டுகிறார். இங்குக் கூறியனவும், இவை போல்வன பிறவும் முற்கூறிய பால் விளங்கவந்த உயர்திணைப் பெயர்களின் இயல்பை உடையனவாம். நிலப்பெயர் – சோணாட்டான், மதுரையான், குடிப்பெயர் – சேரன், சோழன், பாண்டியன். குழுவின் பெயர் – அவையத்தான், மன்றத்தான், சங்கத்தான், சார்ந்த குழுவினால் வருபெயர் இது. அவையத்தார் எனக்கு குழுவைக் குறிப்பதும் அடங்கும். வினைப்பெயர் செய்யும் தொழில் பற்றியது: தச்சன், கொல்லன். உடைப்பெயர் உடைமைப் பொருள் பற்றி அதனை உடையார்க்கு வழங்குவது: செல்வன், பொன்னன், வேலன், வில்லன். பண்புகொள் பெயர் – கரியன், செய்யன், நல்லன், தீயன், பல்லோர்க் குறித்த முறைநிலைப் பெயர் – பலரைக் குறிக்கும் உறவுமுறைத் தன்மையைக் குறிக்கும் பெயர். தாயார், தன்மையர், தந்தையர் என வருவன. பல்லோர்க்குறித்த சினைநிலைப் பெயர் – சினை (உறுப்புக்) காரணமாகப் பலரைக் குறிக்கும் பெயர். குருடர், செவிடர், பெருந்தோளர் என வழங்குவன. பல்லோர்க்குறித்த திணைநிலைப் பெயர் – திணைநிலைப் பெயர் – திணை பற்றிப் பலரைக் கறிக்கும் பெயர், ஆயர், வேட்டுவர், மலைநாடர் என இலக்கியத்துள் வருவன. வெட்சியார், வஞ்சியார் என்றார் போல்வனவே இங்கு குறிக்கப்படுவன என்பர் பாவலரேறு ச.பாலசுந்தரனார். கூடிவரு வழக்கின் ஆடியற்பெயர் - கூடி விளையாடும் விளையாட்டின்கண் இளையோர் பகுதிப்படப் பிரிந்து நின்று, தத்தமது குழுவிற்கு என இட்டு வழங்கும் பெயர்கள். இன்றும் விளையாடும் அணிகளுக்குப் பெயரிட்டழைப்பக் காணலாம். செவ்வணியர், வெள்ளணியர் எனப் பிரிந்து விளையாடுப. இன்றிவர் என்னும் எண்ணியற் பெயர் - இத்தனையர் என எண்ணும்

எண்ணிகையளவான் வரும் பெயர். இருவர், பதின்மர், ஆயிரவர் என வருவன. அன்றி அனைத்தும் - அவ்வனைத்தும.

உயர்திணையில் பாலறிவந்த பெயர்களுக்கு ஒரு புறனடை

அன்ன பிறவும் உயர்திணை மருங்கில்

பன்மையும் ஒருமையும் பால்அறி வந்த

என்ன பெயரும் அத்திணை யவ்வே.

ஆவை போல்வன பிறவும் உயர்திணையிடத்து, ஒருமையும் (ஒருமையுள் ஆணும் பெண்ணும் அடங்கும்), பன்மையும் ஆகிய பாலறிய வந்த எல்லாப் பெயர்களும் அவ்உயிர்திணைப் பாற்படும். என்ன பெயரும் - எல்லாப் பெயரும், ஆண்பால், பெண்பால், பலர்பால் என அறிய வந்தவையனைத்தும் உயர்திணைப் பாற்படும் எனக் கூறாதவற்றுக்கும் சேர்த்து, முடிபு கூறப்பட்டவாறு காண்க.

அ.ஃறிணைப் பெயர்வகை

ஒருசார்பு பற்றியன

அதுஇது உதுஎன வரூஉம் பெயரும்

அவைமுத லாகிய ஆய்தப் பெயரும்

அவைஇவை உவைஎன வரூஉம் பெயரும்

அவைமுத லாகிய வகரப் பெயரும்

யாதுயா யாவை என்னம் பெயரும்

ஆவயின் மூன்றொடு அப்பதி னைந்தும்

பால்அறி வந்த அ.ஃறிணைப் பெயரே.

அ.ஃறிணையில் ஒன்றன்பால், பலவின்பால் எனப் பால் வேறுபாடு அறியவந்த பெயர்கள் பதினைந்து எனப் பட்டியலிட்டுக் காட்டப்படுகின்றது. அது இது உது என வரும் பெயர். அவை முதலாகிய ஆய்தப் பெயர் – அச்சுட்டுகள் முதலாக வரும் அ.ஃது, இ.ஃது, உ.ஃது என்பன. அவை இவை உவை என வரும பெயர். அவை முதலாகிய வகரப் பெயர் – அவ்இவ் உவ் என்பன. யாது, யா, யாவை என்னும் பெயர். முன்பு கூறிய சுட்டுப் பெயர்கள் பன்னிரண்டன், இறுதியில் கூறிய வினாப் பெயர்கள் மூன்றையும் கூட்டி, அப் பதினைந்தும் அ.ஃறிணைப் பெயர்களாம்.

அ.்.றிணைப் பெயர்வகை

பிறிதொரு சார்பு பற்றியன

பல்ல பலசில என்னும் பெயரும்

உள்ள இல்ல என்னும் பெயரும்

வினைப்பெயர்க் கிளவியும் பண்புகொள பெயரும்

இனைத்தெனக் கிளக்கும் எண்ணக்குறிப் பெயரும்

ஓப்பி னாகிய பெயர்நிலை உளப்பட

அப்பால் ஒன்பதும் அவற்றோ ரன்ன.

இந்நூற்பாவும் 'பாலறிய வந்த அ.்.றிணைப் பெயர்கள்' ஒன்பது எனப் பிறிதொரு பட்டியலிடுகிறது. புல்ல, கல, சில என்னம் பெயர்கள்; உள்ள, இல்ல என்னும் பெயர்கள்; வினையாலணையும் பெயர்கள் (உழுதரது, வந்தது); பண்புப் பெயர்கள் (கரியது, நல்லது); இனைத்து எனக் கிளக்கும் எண்ணுக் குறிப்பெயர் - இத்தனை எனச் சொல்லும் எண்ணிக்கையைக் குறிக்கும் பெயர்கள் (ஆயிரம் தந்தான், நூறு அடி நடக்க வேண்டும்); எண்ணலளவைப் பெயர்களும் இதிலடங்கும். ஒப்பின் ஆகிய பெயர்நிலை – பொன்னனையர், கண் போன்றது.

பலவின்பால் அ.்.றிணை இயற்பெயர்கள்

கள் விகுதி பெறுதல்

கள் ஈற்றொடு பொருந்தி, அவ் அ.்.றிணைப் பொருள்மேல் வரும் இயற்பெயர்கள், பலவறி சொற்களாகக் கொள்ளும் இடனுடையன. பறவைகள், காடுகள், 'கொள்வழி உடைய' என்பதால், இவை அன்று அருகி வழங்கத் தொடங்கியமை அறியப்படும். பறவை, குயில், யானை, பலா, மரம் என்றாற்போல்வனவற்றை 'அ.்.றிணை இயற்பெயர்' எனக் குறிப்பிட்டாள்கிறார் தொல்காப்பியர். இவை கள்விகுதி பெறும்.

அ.்.றிணையில் பாலறிவந்த பெயர்களுக்கு ஒரு புறனடை

அன்ன பிறவும் அ.்.றிணை மருங்கில்

பன்மையும் ஒருமையும் பால்அறி வந்த

என்ன பெயரும் அத்திணை யவ்வே.

அவை போல்வன பிறவும் அ.்.றிணையிடத்து ஒருமையும் பன்மையும் (ஒன்றன்பாலும் பலவின்பாலும்) அறிய வந்த அனைத்துப் பெயர்களும் அவ்வ.்.றிணைப் பாற்படும். முன்னைய

651ஆம் நூற்பாவை ஒப்புநோக்குக. இவை முறையே உயர்திணைக்கும் அஃறிணைக்கும் உரியவை அனைத்தையும் குறிக்கும் நூற்பாக்களாய். ஒரே நடைத்தாய் உள்ளன.

‘கள்’ விகுதி பெறாத அஃறிணை இயற்பெயர்கள்

வினைச்சொல் முடிபால் பாலுணர்த்துதல்

தெரிநிலையுடைய அஃறிணை இயற்பெயர்

ஒருமையும் பன்மையும் வினையொடு வரினே.

அவ் அஃறிணை இயற்பெயர்கள், வினையொடு வரும்போது, ஒருமையும் பன்மையும் தெரிநிலையுடைய, மாடு, குயில், மயில் என்றித் தொடக்கத்தனவாக அஃறிணை இயற்பெயர்கள், வினைச் சொல்லோடு சேர்ந்து வந்தால் தான் ஒருமையா பன்மையா என்ற பேறுபாடறியப்படும். தெரிநிலையுடைய – பால் அறியப்படும் தன்மையையுடைய. மயில் பறந்தது ஒருமை; பூங்குயில் கூவின பன்மை. வினையால் வேறுபாடறியப்படுதல் காண்க.

விரவுப் பெயர் இயல்பு

விரவுப் பெயர்கள் தத்தம் வினைமுடிபால்

திணை, பால் உணர்த்தும் முறை

இருதிணைச் சொற்கும் ஓரன்ன உரிமையின்

திரிபுவேறு படூஉம் எல்லாப் பெயரும்

நினையுங் காலைத் தத்தம் மரபின்

வினையோ டல்லது பால்தெரி பிலவே.

உயர்திணைச் சொல்லுக்கும் அஃறிணைச் சொல்லுக்கும் ஒத்த உரிமையுடையவாய் அமைந்து, அதினின்று பிரிந்து வேறுபட்டு ஏதேனும் ஒரு திணையை உணர்த்தவரும் எல்லாப் பெயரும், ஆராயுங்காலத்து, தத்தமக்குரிய வினையுடன் கூடியல்லது, பால் (திணை) வேறுபாடு அறிதல் இயலாது. திரிபு வேறு படூஉம் - பொதுமையினின்றும் திரிந்து வேறுபடும்; அதாவது ஒரு திணையை உணர்த்த முற்படும். சாத்தி வந்தாள்; சாத்தி வந்தது (பசுவுக்குச் சாத்தி எனப் பெயரிட்டழைத்தல் பழம் மரபு). பாண்டியன் வந்தான், பாண்டியன் வந்தது.

விரவுப் பெயர்கள் பொதுவினையாலும்

திணை, பால் அறியப்படுதல்

நிகழூஉ நின்ற பால்வரை கிளவியின்

உயர்திணை ஒருமை தோன்றலும் உரித்தே

அன்ன மரபின் வினைவயி னான.

விரவுப் பெயர்கள், நிகழ்காலத்தை உணர்த்துகின்ற, பால் வேறுபாடு புலப்படுத்தாத, செய்யும் என்னும் வாய்பாட்டு வினைமுற்றுக்களால் முடியும் போது, அவை பொருந்திய மரபினையுடைய தொழில் பற்றிய வினையுடன் வருங்காலத்து, உயர்திணை ஒருமை என்பது விளங்கித் தோன்றலுமுண்டு. சாத்தி புல்மேயும் என்னாது, சாத்தி சாந்தரைக்கும், சாத்தன் இசைபாடும் என்றால் ‘அன்ன மரபின் வினை’ காரணமாக, அவை உயர்திணை என உணரப்படும். நிகழூஉ நின்ற – நிகழ்காலம் குறித்த செய்யுமென்னும் முற்று எதிர்காலத்தையும் குறிக்குமாதலின் இங்கு நிகழ்காலம் குறிக்கும் வினை என்றார். பால்வரை கிளவி – தன்னியல்பால் பால்தோற்றாத சொல். வரும், போகும், செய்யும் என்பன தம்மளவில் திணை, பால் உணர்த்துவதில்லை. ‘சாந்தரைக்கும்’ என்பதைக் கொண்டு, சாத்தி என்பது பசுவன்று உயர்திணைப் பெண்பால் என அறியமுடிகிறது. பாண்டியன் நன்கு கற்கும் என்றால் உயர்திணை என்றும் பாண்டியன் இவ்வழித்தடத்தில் போகும் என்றால் அ.றிணை என்றும் இன்ற அறிகிறோமல்லவா?

விரவுப் பெயர் வகை

இயற்பெயர், சினைப்பெயர், சினைமுதற் பெயரே,

முறைப்பெயர்க் கிளவி, தாமே, தானே

எல்லாம், நீயிர், நீ எனக் கிளந்து

சொல்லிய அல்ல பிறவும் ஆஅங்கு

அன்னவை தோன்றின் அவற்றொடுங் கொளலே.

இயற்பெயர் முதலியனவாகக் கிளந்து சொல்லப்பட்டன விரவுப் பெயர்களாகும். அங்ஙனம் சொல்லியனவல்லாத பிறவுமாகிய அத்தன்மையுடைய பெயர்ச் சொற்கள் காண்படுமாயின் அவற்றையும் அவ்வ.ஃ.றிணை விரவுப் பெயர்களோடு ஒருங்கு கூட்டிக் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

அவை வருமாறு: இயற்பெயர் – ஒரு பொருளுக்கு இடப்பட்டு இடுகுறியாய் வழங்கும் பெயர். மனிதப் பெயர்களைப் பிற உயிரினங்கட்கும் பொருள்கட்கும் இட்டு வழங்குவதிது. சாத்தன், பாண்டியன், இராணிமங்கம்மாள் முதலியன. சினைப்பெயர் – உறுப்பால் வரு பெயர். செவியனன், முடவன், முடத்தி என்பன. சினை முதற் பெயர் – சினையும் முதலும் இணைந்த பெயராய் வழங்குவன. நெடுஞ் செவிச் சாத்தன், கொடும்புற மருதி என்பன. செவியாகிய உறுப்பும் அச்சினையுடைய முதலாகிய சாத்தனும் இணைந்து ஒரே பெயராய் ‘செவிச் சாத்தன்’ என வருதலால் இது சினைமுதற் பெயரெனப்படும். முறைப் பெயர்க்கிளவி – உறவுமுறைப் பெயர்களும் இருதிணைக்கும் பொதுவான விரவுப் பெயர்களே. அம்மா, அப்பா, தந்தை, மகவு என வருவன அ.ஃ.றிணையிலும் கூறப்படுவதுண்டு. தாம், தான், எல்லாம், நீயிர், நீ என்பனவும் விரவுப் பெயர்களேயாம்.

விரவுப் பெயர்ப் பாகுபாடு

அவற்றுள்,

நான்கே இயற்பெயர்; நான்கே சினைப்பெயர்;

நான்கென மொழிமனார் சினைமுதற் பெயரே;

முறைப்பெயர்க் கிளவி இரண்டா கும்மே;

ஏனைப் பெயரே தத்தம் மரபின.

அவ்விரவுப் பெயர்களுள் இயற்பெயர், சினைப்பெயர், சினை முதற்பெயர் என்ற மூன்றும் தனித்தனி நான்கு கூறுகளை உடையனவாகும். முறைப் பெயர்ச் சொற்கள் இரண்டு கூறாகும். ஏனைய தாம், தான், எல்லாம், நீயிர், நீ என்பன தனித்தனியே ஒவ்வொன்றாய் நிற்கும் மரபினையுடையனவாம்.

நான்குவகை இயற்பெயர்கள்

அவைதாம்,

பெண்மை இயற்பெயர் ஆண்மை இயற்பெயர்

பன்மை இயற்பெயர் ஒருமை இயற்பெயர் என்று

அந்நான்கு என்ப இயற்பெயர் நிலையே.

முற்கூறிய விரவுப்பெயர் வகைகளுள், இயற்பெயர் என்பன பெண்மை இயற்பெயர், அண்மை இயற்பெயர், பன்மை இயற்பெயர், ஒருமை இயற்பெயர் என அந்நான்கு வகைப்படும் என்பர். முன்பு ஆடு மாடு மான் நாய் முதலியவற்றையும் மணி, சாத்தன், சாத்தி, கொற்றன், கொற்றி எனப் பெயரிட்டு அழைத்தனர். அதுபோல் மா, பலா, முல்லை, குயில், ஆ, மான் என இவ்வாறு அழைப்பனவும் தொல்காப்பியரால் அ∴றிணை இயற்பெயர் என்று குறிக்கப்படுகின்றன. எனவே சாத்தி வந்தாள், சாத்தி வந்தது என்றால் இப்பெண்மை இயற்பெயர் உயர்திணைக்கும் அ∴றிணைக்கும் பொதுவாகி விரவுப் பெயராதல் காண்க. பாண்டியன் வந்தான், பாண்டியன் வந்தது என்றால் ஆண்மை இயற்பெயர் அங்ஙனம் பொதுப் பெயராதல் அறிக. நல்லமணி வந்தது. நல்லமணி வந்தன, நல்லமணி வந்தார் (ஆணையோ பெண்ணையே குறிக்கும்) என இயற்பெயர்கள் இம் மூன்று பாலுக்கும் பொதுவாய் வருமிடத்தே, விரவிவரும் பன்மை இயற்பெயர் எனப்படும். பாண்டி வந்தது, பாண்டி வந்தான், பாண்டி வந்தாள் என இம் மூன்று பாலுக்கும் பொதுவாய் வருவன விரவி வரும் ஒருமை இயற்பெயர்களாகும்.

நான்குவகைச் சினைப்பெயர்கள்

பெண்மைச் சினைப்பெயர் ஆண்மைச் சினைப் பெயர்

பன்மைச் சினைப்பெயர் ஒருமைச் சினைப்பெயர் என்ற

அந்நான்கு என்ப சினைப்பெயர் நிலையே.

முற்கூறிய விரவுப்பெயர் வகைகளுள், சினைப்பெயர் என்பன பெண்மைச் சினைப்பெயர், ஆண்மைச் சினைப்பெயர், பன்மைச் சினைப் பெயர், ஒருமைச் சினைப் பெயர் என அந்நான்கு வகையினவாகும் என்பர். குருடன், முடவன், நெடுங்கழுத்தி என்றாற் போல்வன சினையால் (உறுப்பால்) குறிக்கப்படும் சினைப்பெயர்கள்.

பெண்மைச் சினைப்பெயர் – முடத்தி வந்தது, முடத்தி வந்தான்.

ஆண்மைச் சினைப்பெயர் - முடவன் வந்தது, முடவன் வந்தான்.

பன்மைச் சினைப்பெயர் - முடம் வந்தது, முடம் வந்தன, முடம் வந்தார்

(ஆணையோ, பெண்ணையோ குறிக்கும்)

ஒருமைச் சினைப்பெயர் -குருடு வந்தது, குருடு வந்தான், குருடு வந்தாள்.

நான்குவகைச் சினைமுதற் பெயர்கள்

பெண்மை சுட்டிய சினைமுதற் பெயரே
ஆண்மை சுட்டிய சினைமுதற் பெயரே
பன்மை சுட்டிய சினைமுதற் பெயரே
ஒருமை சுட்டிய சினைமுதற் பெயரென்று
அந்நான்கு என்ப சினைமுதற் பெயரே.

முற்கூறிய விரவுப் பெயர் வகைகளுள், சினைமுதற் பெயர் என்பனவும் பெண்மைச் சினைமுதற்பெயர், ஆண்மைச் சினைமுதற்பெயர், பன்மைச் சினைமுதற்பெயர், ஒருமைச் சினைமுதற்பெயர் என்ற அந்நான்கு வகைப்படுமென்பர். பெண்மை சுட்டிய – பெண்மையைக் குறித்த.

பெண்மைச் சினை முதற்பெயர் – கொடும்புற மருதி வந்தது, வந்தாள்.

ஆண்மைச் சினைமுதற்பெயர் - கொடும்புற மருதன் வந்தது, வந்தான்.

பன்மைச் சினை முதற்பெயர் - செங்கண் அரிமா வந்தது, வந்தன, வந்தனர்.

ஒருமைச் சினை முதற்பெயர் – கொடும்புறமருது வந்தது, வந்தான், வந்தாள்.

இருவகை முறைப்பெயர்கள்

பெண்மை முறைப்பெயர் அண்மை முறைப்பெயர் என்று

ஆயிரண் டென்ப முறைப்பெயர் நிலையே.

ஆவ்விரவுப் பெயர் வகைகளுள் உறவு முறைப்பெயர்கள் பெண்மை முறைப் பெயர், ஆண்மை முறைப்பெயர் என இருவகையாகுமென்பர். அம்மா பால் கொடுத்தது, அம்மா பால் கொடுத்தாள், தந்தை அழைத்தது, தந்தை அழைத்தான்.

விரவுப் பெயர்களி இவையிவை விரவி வரும் எனல்

பெண்மை சுட்டிய விரவுப் பெயர்களில் விரவி வருவன

பெண்மை சுட்டிய எல்லாப் பெயரும்

ஒன்றற்கும் ஒருத்திக்கும் ஒன்றிய நிலையே.

மேலே பெண்மை சுட்டிய விரவுப் பெயரெனப்பட்ட அனைத்தும் அ∴றிணை ஒன்றன் பாலுக்கும் உயர்திணைப் பெண்பாலுக்கும் பொருந்தி வருவனவாம். விரவுதலென்பது இங்கு அ∴றிணையில், ஒன்றன்பாலுடன் உயர்திணைப் பெண்பால் விரவுதல் பற்றியதாகும். இயற்பெயர், சினைப்பெயர், சினைமுதற்பெயர், உறவுப் பெயர் எல்லாம் அடங்க எல்லாப் பெயரும் என்றார். இது முதல் நான்கு நூற்பாக்களில் விரவுப் பெயர்கள் இன்ன பால், திணைக்குப் பொதுவாய் விரவுமென்று கூறுகிறார்.

ஆண்மை சுட்டிய விரவுப் பெயர்களில் விரவிவருவன

ஆண்மை சுட்டிய எல்லாப் பெயரும்

ஒன்றற்கும் ஒருவருக்கும் ஒன்றிய நிலையே.

முன்பு ஆண்மை சுட்டிய விரவுப் பெயரெனப்பட்ட அனைத்தும் அ∴றிணை ஒன்றன்பாலுக்கும் உயர்திணை ஆண்பாலுக்கும் பொருந்தி வருவனவாம். அ∴றிணையில் ஆண். பெண், பால்கள் பகுத்துக் கூறல் வழக்காற்றில் மிகுதியும் இல்லை.

பன்மை சுட்டிய விரவுப் பெயர்களில் விரவி வருவன

பன்மை சுட்டிய எல்லாப் பெயரும்

ஒன்றே பலவே ஒருவர் என்னும்

என்றுஇப் பாற்கும் ஓரன் னவ்வே.

பன்மையைக் குறிக்கும் எல்லா விரவுப் பெயர்களும் அ∴றிணையில் ஒன்றன்பாலுக்கும் பலவின் பாலுக்கும் பொதுவாக வருவதுடன், உயர்திணையில் ஆண் பெண் என்னும் இருபாலையும் குறிக்கும் பன்மைக்கும் உரிமையுடையவாய் வருவனவாம். ஒருவர் என்னும் -

உயர்திணையில் ஆண், பெண் என்னும் இரண்டிற்கும் பொதுவான பன்மையாகிய ஒருவர் என்னும். என்று இப்பாற்கும் - என்ற மூன்று பாலுக்கும், அ.ஃறிணையில் ஒருமை பன்மைக்குப் பொதுவாதலும் அவை உயர்திணைப் பலர்பாலுடன் (ஆண், பெண்ணுக்குப் பொது) பொதுவாதலும் உண்டு.

ஒருமை சுட்டிய விரவுப் பெயர்களில் விரவி வருவன

ஒருமை சுட்டிய எல்லாப் பெயரும்

ஒன்றற்கும் ஒருவர்க்கும் ஒன்றிய நிலையே.

ஒருமையைக் குறித்து வரும் எல்லாப் பெயர்களும் அ.ஃறிணை ஒன்றன்பாலுக்கும் உயர்திணை, ஆண்பால், பெண்பாலுக்கும் பொருந்தி வருவனவாம். இவற்றிற்கான எடுத்துக்காட்டுக்கள் முன்பே அவ்வந் நூற்பாக்களில் காட்டப்பட்டன.

தாம் என்னும் விரவுப் பெயர் இயல்பு

தாம் என் கிளவி பன்மைக் குரித்தே.

‘தாம்’ என்னும் விரவுப் பெயர் இருதிணை சார்ந்த பன்மைக்கும் உரிமை உடையதாகும். தாம் வந்தார். தாம் வந்தன.

தான் என்னும் விரவுப் பெயர் இயல்பு

தான் என்கிளவி ஒருமைக் குரித்தே.

தான் என்னும் விரவுப் பெயர் இருதிணை சார்ந்த ஒருமையைக் குறித்து வரும். தான் வந்தான், தான் வந்தாள், தான் வந்தது.

‘எல்லாம்’ என்னும் விரவுப் பெயர் இயல்பு

எல்லாம் என்னும் பெயர்நிலைக் கிளவி

பல்வழி நுதலிய நிலைத்தா கும்மே.

எல்லாம் என்னும் பெயர்த்தன்மையுடைய பொதுச்சொல், பன்மைப் பாலைக் கருதிய தன்மைத்தாகும். பெயர்நிலைக் கிளவி – பெயர்த் தன்மையுடைய சொல். பல்வழி நுதலிய – பன்மை கருதிய, பலவழியாகக் கருதிய எனலுமாம்.

எல்லாரும் எல்லீரும் என்பன உயர்திணை சுட்டுவன என்பது முன்னர்க் கூறப்பட்டது. நாங்கள் எல்லோரும், நீங்கள் எல்லீரும், அவர்கள் எல்லாரும் என்பன உயர்திணையாயின. எல்லாம் என்பது அ.ஃறிணைப் பன்மை பற்றியதேயாம். எனினும் அது விரவுப் பெயராக ஆளப்படுமிடங்குளம் உள என்பதே. இந்நூற்பாக் கருத்து. உயர்திணையில் ‘நாமெல்லாம்’ என விரவி வருமிடமே அது. அ.ஃறிணையில் ஆக்கள் எல்லாம் காளைகளெல்லாம், ஆடுகள் எல்லாம்,

மரங்கள் எல்லாம், குளமெல்லாம், காடெல்லாம் எனப் பலவழியாலும் நுவலப்படும். மேலும் அ.்.றிணையில் நீங்கள் எல்லாம் வந்தீர், அவைகள் எல்லாம் வந்தன என்று கூறுவர். நாம் கொடுத்தோம், யாம் வந்தேம் எனில், அவை உயர்திணையையே குறிக்கும் என்பது முன்னர்க் கூறப்பட்டது. அதற்குக் காரணம் அ.்.றிணை உயிர்கள் அங்ஙனம் தன்மையிடத்தில் கூறுதல் இயலாது எனக் கருதினர். எனவே எல்லாம் என்பது அ.்.றிணையில் முன்னிலை, படர்க்கையிலும், படர்க்கையில் பலவகையாகவும் வருமென்பது பெறப்பட்டது.

'எல்லாம்' என்னும் விரவுப் பெயர் உயர்திணையில் வருமாறு

தன்னுள் ளுறுத்த பன்மைக் கல்லது

உயர்திணை மருங்கின் ஆக்கம் இல்லை.

முற்கூறிய 'எல்லாம்' என்னும் விரவுப் பெயர், உயர்திணையில் உளப்பாட்டுத் தன்மைப் பன்மைக்கல்லது, செல்வாக்குப் பெற்ற வருதலில்லை, தன் உள்ளுறுத்த பன்மை – தன்மை உள்ளிட்ட பன்மை, உளப்பாட்டுத் தன்மைப் பன்மை. ஆக்கம் இல்லை – செல்வாக்காகப் பெருக வருதலில்லை (சிறுபான்மை வரும் என்பது குறிப்பு). நாம், யாம் என்பன உயர்திணையின என்றதால், 'நாம் எல்லாம்' என வருதல் இயலாது. ஆயின் 'நாமெல்லாம் முன்னேற வேண்டும்' என்று நாட்டை உளப்படுத்தும் போது 'எல்லாம்' என வரலாம். 'நாம் எல்லாம் படையெடுத்துப் புறப்படுவோம்.' என்றால் ஏனைய கரி, பரி, தேர்ப்படைகளையும் உளப்படுத்தலால் பொருந்தும். ஏனைய இடங்களில் உயர்திணையில் 'எல்லாம்' இடம்பெறாதென்பதே தெளிவு. 'நீயிர் எல்லாம்', 'நின்பெண்டிர் எல்லாம்' என உயர்திணை முன்னிலை, படர்க்கையிடங்களில் வருவன இலக்கண வழக்கல்ல என்பர் தெய்வச்சிலையார். அவ்வாறு சிறுபான்மையாய்ப் புகத் தொடங்கின என்று கொள்ள வேண்டும்.

நீயிர், நீ விரவுப் பெயர்கள் திணை, பால் உணர்த்தாமை

நீயிர் நீ என வரூஉங் கிளவி

பால்தெரி பிலவே உடம்மொழிப் பொருள.

நீயிர், நீ என வரும் முன்னிலை விரவுப் பெயர்கள் பால், திணை வேறுபாடு தெரிதல் இல்லை. இருபாலையும் இருதிணையையும் ஒருங்கு மொழியும் பொருளுடையன. நீ வந்தாய், நீயிர் வந்தீர் என ஆண், பெண் இருபாலையும் இருதிணையையும் பார்த்துக் கூறலாம். இவை தொடர்ந்து முடியும் வினையாலும் வேறுபாடு அறிய இயலாதன. எனவே முன்னத்தால் (சொல்வான் சூழல் குறிப்பால்) உணரப்படுவன. பால் தெரிபுஇல – பால், திணைப்பிரிவு தெரிவிக்கும் ஆற்றல் இல்லாதன. உடன்மொழிப் பொருள - இருதிணைக்கும் பொருந்தும் படியான சொற் பொதுமையுடையன.

நீ என்னும் விரவுப் பெயர் ஒருமை குறித்தல்

அவற்றுள்

நீ என் கிளவி ஒருமைக் குரித்தே.

அவற்றுள் நீ என்னும் பெயர் திணை காட்டாதாயினும் ஒருமையைக் குறிக்கும்.

நீயிர் எனும் விரவுப்பெயர் பன்மை குறித்தல்

ஏனைக் கிளவி பன்மைக் குரித்தே.

நீயிர் என்னும் மற்றைய பெயர் இருதிணையிலும் பன்மையைக் குறிக்கும்.

'ஒருவர்' என்பது உயர்திணை இருபாற் பொதுவாதல்

ஒருவர் என்னும் பெயர்நிலைக் கிளவி

இருபாற்கும் உரித்தே தெரியுங் காலை.

'ஒருவர்' என்று பன்மை வடிவாற் கூறும் பெயர்த்தன்மையுடைய சொல், ஆராயுமிடத்து உயர்திணை ஆணையும் குறிக்கும்; பெண்ணையும் குறிக்கும். இவ்விருபாற்கும் உரிமையுடைதாகும். ஒருவர் வந்தார் என்று ஆணையும் சொல்லலாம்; பெண்ணையும் சொல்லலாம். 'நாம் இருவர் நமக்கு ஒருவர்' எனும் குடும்பக் கட்டுப்பாட்டு விளம்பரம் நோக்குக.

ஒருவர் என்பது ஒருமையாயினும் பன்மைவினை கொள்ளுதல்

தன்மை சுட்டின் பன்மைக்கு ஏற்கும்.

ஒருவர் என்னும் பெயரினது இயல்பைக் கருதுமிடத்து, அது பன்மை வினை கொண்டு முடியும். 'ஒருவர்' என்பது ஒருமையையே குறிப்பதாயினும் வினைமுடிபு. சொல்வடிவிற்குப் பொருந்த பன்மை வினை முடிபாகவே அமையும் என்பதாம். ஒருவர் வந்தான் என ஒருமை முடிபு கொள்ளாது, ஒருவர் வந்தார் எனப் பன்மை முடிபே கொள்ளும்.

நீயிர் நீ ஒருவர் போல்வனவற்றின் திணை, பால் அறிதல்

இன்ன பெயரே இவை எனல் வேண்டின்

முன்னம் சேர்த்தி முறையின் உணர்தல்

நீயிர், நீ, ஒருவர் என்ற சொல்லப்பட்ட இப்பெயர்கள், இன்ன திணை, பாலுக்குரியன என்று அறிய வேண்டின், சொல்லுவானது குறிப்பொடு சேர்த்து, வழக்கு முறைமையானே உணர்ந்து கொள்ளுதல் வேண்டும். முன்னம் - சொல்லுவானது மனக்குறிப்பு, சொல்லப்பட்ட சூழல் இவற்றை வைத்துக் குறிப்பாலுணர்தல்.

பால்திரிந்து பெண்மகன் எனும் பெயர்

பெண்பால் வினை கொள்ளுதல்

மகடூஉ மருங்கின் பால்திரி கிளவி

மகடூஉ இயற்கை தொழில்வயி னான.

பெண்பாலிடமாகப் பால் திரிந்து வழங்கும் பெண்மகள் (இன்று பெட்டைப் பசங்கள் என்பர்) என்னும் சொல், வினை கொள்ளுமிடத்துப் பெண்பால் இயல்பாய் முடியும். தொழில்வயின் - வினைவயின், மகடூஉ இயற்கை – பெண்பால் இயல்பாய் முடியும். 'பெண்மகன்' என்பது அக்காலத்து வட்டார வழக்குகளில் ஒன்றென்பர். பெண்மகன் வந்தாள்.

பெயர்ச்சொற்களின் ஈறுதிரிதல்

செய்யுளுள் 'ஆ' கார ஈறுகள் ஓகார ஈறுகளாதல்

ஆ ஓ ஆகும் பெயருமாருளவே

ஆயிடன் அறிதல் செய்யுளுள்ளே.

ஆன், ஆள், ஆர் என்றிவ்வாறு முடியும் பெயர்களில், ஈற்றயலில் நிற்கும் ஆ, ஓவாக மாறும் பெயர்களுள் உள. அவ்வாறு வருமிடங்களைச் செய்யுளுள்ளே வரும் வழக்கினை வைத்து அறிந்து கொள்க. வில்லோன், தொடியோள், நல்லோர்.

செய்யுளில் வரும் கருப்பொருளில் இடம்பெறும்

உயர்திணை ஈறுள்ள விரவுப் பெயர்கள் அஃறிணை சுட்டுதல்

இறைச்சிப் பொருள்வயின் செய்யுளுள் கிளக்கும்

இயற்பெயர்க் கிளவி உயர்திணை சுட்டா

நிலத்துவழி மருங்கில் தோன்ற லான.

அகத்திணைச் செய்யுளுள் வரும் கருப்பொருளாகிய இறைச்சிப் பொருளின்கண் கூறப்படும் இயற்பெயர்கள் அந்நில அடிப்படையில், ஆண்டுள்ள கருப்பொருள் உயிரினங்கட்கு இட்டு வழங்கப்படுவனவாதலின் உயர்திணையைக் குறிக்கமாட்டா. செய்யுளுள் கிளக்கும் இயற்பெயர்க் கிளவி – கடுவன், மூலன், முதுமகன், வன்பறழ்க்குமரி என இவ்வாறு செய்யுளுள் வரும் இறைச்சிக் கருப்பொருள்களுக்கு இட்டு வழங்கும் இயற்பெயர்ச் சொற்கள். இவை உயர்திணை ஈறுகளுடன் காணப்படினும் உயர்திணையைச் சுட்டாமல் அஃறிணையைச் சுட்டுமென்பதாம். குரங்கு, யானை போன்ற உயிரினங்களைக் குறிக்கம் பெயர்களாகும். நிலத்துவழி மருங்கின் - நிலம் சார்ந்த கருப்பொருளடிப்படையில், தோன்றலான – தோன்றி வழங்கும் காரணத்தால். இவையும் விரவுப் பெயர்களாய், உயர்திணை ஈறுகளுடன் நின்று, அஃறிணையைக் குறித்தலின் புறனடையாக இங்குக் கூறப்பட்டுள்ளன.

பிற திணைவழிப் பெயர்கள் உயர்திணை சுட்டுதல்

திணையொடு பழகிய பெயரலங் கடையே.

அகப்பாடலில் ஐந்திணையையும் சார்ந்து விடலை, மீளி, காளை என இவ்வாறு அடிப்பட வழங்கும் பெயர்கள், உயர்திணையையே சுட்டும். இவையல்லாதனவே அஃறிணையைச் சுட்டும் என்பதாம். பெயர் அலங்கடை - இப்பெயர்கள் அல்லாத இடத்து. பழகிய – அடிப்பட வழங்கிய.

பெயரியலின் கருத்துக்கள்

சொற்கள் எல்லாம் பொருள் குறித்து வருவனவேயாம். சொல்தரும் பொருளை அறிதலும் அச்சொல்லின் தன்மையையே அறிதலும் என்ற இரண்டும் சொல்லினால் ஆகும் என்பர் புலவர். அவற்றுள் பொருளை அறிதல் என்பது, சொல் தனித்த ஒரு பொருளை விளக்கி நிற்றலும் சூழலால் குறிப்புப் பொருள் ஒன்றைத் தோற்றுவித்தலும் ஆகிய இரண்டு வகைப்படும் என்பர். சொல்லென்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுபவை பெயர்ச்சொல், வினைச்சொல் என்ற அவ்விரண்டுமே என்பர் அறிஞர். இடைச்சொல் என்பதும் உரிச்சொல் என்பதும் முற்கூறிய பெயர், வினைகளின் அடிப்படையில், அவற்றைச் சார்ந்து தோன்றும் என்பர். அவற்றுள், பெயர்ச்சொல் என்று சொல்லப்படுபவை, ஆராயுங்காலத்து உயர்திணைக் குரிமையுடையவையும் அஃறிணைக் குரியவையுடைவையும் அவ்விரண்டு திணைக்கும் ஒத்த உரிமையுடையவையும் என மூன்று வடிவினை உடையன. அவை தோன்று நெறிக்கண். பெயர்ச் சொற்களுள் இருதிணை ஐம்பாலை உணர்த்துதற்குரிய இயல்புடைய சொற்கள் மட்டுமே. அங்ஙனம் பிரிந்து திணை பால் வேறுபாட்டை உணர்த்துதற்குரியனவாம். அல்லாதவை திணை, பால், பிரிவை உணர்த்தமாட்டா என்பதாம். வினைச் சொற்களாயின் அனைத்துச் சொற்களும் இருதிணைப் பிரிந்த ஐம்பாலையும் உணர்த்தும் ஆற்றலுடையனவாகும். அவன் இவன் உவன் எனவரும் பெயர்களும் அவள் இவள் உவள் எனவரும் பெயர்களும் அவர் இவர் உவர் எனவரும் பெயர்களும் யான் யாம் நாம் எனவரும் பெயர்களும் யாவன் யாவள் யாவர் என்னும் மூன்று வினாப் பெயர்களும் ஆக இப் பதினைந்து பெயாகளும் ஆண், பெண், பலர் என்னும் முப்பாலையும் உணர்த்தும் உயர்திணைப் பெயர்களாகும். ‘ஆண்மகன்’ என்னும் சொல்லும் ‘பெண்மகள்’ என்னும் சொல்லும் ‘பெண்டாட்டி’ எனும் இகர இறுதிச் சொல்லும் நம்பி, நங்கை என்னும் ‘நம்’ ஊர்ந்து வரும் இகர ஐகார இறுதிப் பெயர்ச்சொற்களும் உறவு முறைமையைக் குறிக்காமல், பொதுவாக மனிதரைக் குறிக்கவரும் மகன், மகள் என்ற சொற்களும் மாந்தர், மக்கள் எனும் பன்மை உணர்த்தும் சொற்களும் ஆடூஉ மகடூஉ எனும் பெயர்களும் அன்னன், அன்னான், இன்னன், இன்னான் என்றாற்போலும் சுட்டுமுதலாகிய சொற்களும் அச்சுட்டு முதலாகிய பெண்பாற் சொற்களும் ஆகிய அப்பதினைந்து வகைச் சொற்களும் மேற்கூறியன போல முப்பாலை உணர்த்தும் உயர்திணைப் பெயர்களாகும்.

எல்லாரும் எல்லீரும் என்ற பெயர்த்தன்மையுடைய சொற்களும் 'பெண்மகன்' என வட்டார வழக்காய்ப் பெண்மகளைக் குறிக்க வழங்கும் சொல்லும் அவ்வாறே உயர்திணையில் இன்னபால் என உணர நின்றன என்பார் புலவர். பால் இதுவென அறியும்படிவந்த முற்கூறிய உயர்திணைப் பெயர்கள் போல, இங்குக் குறிக்கப்படுவனவும் இன்ன பால் எனக் காட்டும் இயல்புடைய பெயர்களாகும்; வாழும் நிலத்தான் வரும் பெயர் – சென்னையான், பட்டணத்தான், பட்டிக்காட்டான், பிறந்த குடியால் வரும் பெயர் – சேரன், சோழன், தொடர்புடைய குழுவால் அமையும் பெயர் மன்றத்தான், பேராயத்தான். செய்யும் தொழிலால் அமைவன – தச்சன், கொல்லன், உடைமையால் வருபெயர்: பொன்னன், செல்வன். பண்பு அடிப்படைப்பெயர்: செய்யன், நல்லன், உறவு முறையைக் குறிக்கும் பலர்பாற் பெயர்: தாயர், தன்னையர், தமக்கையர், சினை காரணமாக அமையும் பலர்பாற் பெயர்: நெடுஞ்செவியர், பெருந்தோளர். திணைநிலைப் பெயர்கள் பலர்பாலாய் வருவன – ஆயர், வேட்டுவர். கூடிவருவழக்கின் ஆடியற் பெயர் - கூடி விளையாடும் விளையாட்டில் இளையோர் பகுதிப்படப் பிரிந்து நின்று, தத்தமது குழுவிற்கு இட்டு வழங்கும் ஆட்டப்பெயர்கள். மல்லிகையார், முல்லையார், வெள்ளணியர், செவ்வணியர். இன்றிவர் என்னும் எண்ணியற் பெயர் - இத்தனையர் என எண்ணுடன் கூடி வரும் பெயர்கள், இருவர், மூவர், நால்வர். மேற்கூறியவை போல்வன பிறவும் உயர்திணையிடத்து ஒருமையும் பன்மையுமாகிய பால் அறியும் வண்ணம் வந்த அனைத்து பெயர்களும் அவ்வுயர் திணைப்பாற்படும். அது இது உது என வரும் பெயர்களும் அச்சுட்டுகள் முதலாக வரும் ஆய்தப் பெயர்களும் அவை இவை உவை என வரும் பெயர்களும் அச்சுட்டுகள் முதலாக வரும் வகர மெய்யீற்றுப் பெயர்களும் யாது யா யாவை எனும் மூன்று வினாப்பெயர்களும் ஆக அப்பதினைந்தும் ஒன்றன்பால் பலவின்பால் எனப் பாலறியப்பட்ட அஃறிணைப் பெயர்களாகும். பல்ல பல சில எனும் பெயர்களும் உள்ள, இல்ல என்னும் பெயாகளும் வினையாலணையும் பெயர்களும் பண்புப் பெயர்களும் இத்தனை எனக் குறிக்கும் எண்ணுப் பெயர்ச் சொற்களம் ஒப்புமை பற்றி வரும் பெயர்களும் என்ற அவை ஒன்பதும் முன்பு கூறியதுபோல் பால் வேறுபாடறியப்பட்ட அஃறிணைப் பெயர்களாகும். 'கள்' ஈற்றொடு பொருந்தி அவ்வஃறிணைப் பொருள் மேல் வரும் இயற்பெயர்கள், அஃறிணைப் பலவின்பாற் சொற்களாகக் கொள்ளும் இடனுடையன. மேற்கூறியன போல்வனபிறவும் அஃறிணையிடத்து ஒருமையும் பன்மையுமாகிய பால் அறியும் வண்ணம் வந்த எல்லாப் பெயர்களும் அவ்வஃறிணைப் பாற்படும். அவ்வஃறிணை இயற்பெயர்கள் வினையொடுவரும் போது தான் ஒருமையா, பன்மையா என்ற வேறுபாடு தெரியவரம் நிலையையுடையனவாகும். இருதிணைச் சொல்லாதற்கும் ஒத்த உரிமையுடையவாய் அமைந்து, ஒருகால் உயர்திணையாகவும் ஒருகால் அஃறிணையாகவும் திரிந்து வேறுபடும் எல்லா விரவுப் பெயர்களும், ஆராயுங் காலத்து, தத்தமதுக்குரிய மரபுவழியான வினைகளுடனல்லது பால் தெரிதல் இல. நிகழுங் காலத்தைக் குறிக்கும், பால் வேறுபாடு காட்டாத 'செய்யும்' என்னம் வினைமுற்றில் முடியும் போது, விரவுப்பெயர்கள், அவை உயாதிணை என அறியத் தகும். அத்தகைய மரபினையுடைய தொழில்

பற்றிய வினையுடன் வருங்காலத்து உயர்திணை ஒருமை என்பது விளங்கித் தோன்றலுமுண்டு. சோழன் பயணத்திற்கு இனிமை தரும். சோழன் பழகுதற்கு இனிமை தரும். இவை 'தத்தம் மரபின் வினையொடு' வந்து அ∴றிணை, உயர்திணை என உணரப்படுதல் காண்க. இட்டு வழங்கும் இயற்பெயர்கள்; சினையால் அமையும் பெயர்கள் சினையும் முதலும் இணைந்த பெயர்கள்; அம்மா, அப்பா என்ற உறவு முறைப் பெயர்கள்; தாம் தான் எல்லாம் நீயிர் நீ என்னும பெயர்கள். இங்ஙனம் எடுத்துச் சொல்லப்பட்டனவும், இங்குக் குறிக்கப்பட்டனவல்லாத பிறவும் அத்தகைய தன்மையுடையவாய்த் தோன்றுமாயின் அவையனைத்தும் விரவுப் பெயர்களாகக் கொள்ளப்படும். அவ் விரவுப்பெயர்கள் இயற்பெயர்கள் நான்கு; சினைப்பெயர்கள் நான்கு; சினைமுதற்பெயர்கள் நான்கு; முறைப்பெயர்ச் சொற்கள் இரண்டு என்ற வகைகளை உடையனவாகும். ஏனைய தாம் தான் எல்லாம் நீயிர் நீர் என்பன தனித்தனியே ஒவ்வொன்றாய் நிற்கும் தத்தமது மரபினை உடையனவாகும். விரவுப்பெயர்களும் இயற்பெயர் என்பன பெண்மை குறிக்கும் இயற்பெயர்; ஆண்மை குறிக்கும் இயற்பெயர்; பன்மை குறிக்கும் இயற்பெயர்; ஒருமை குறிக்கும் இயற்பெயர் என்று அந்நான்கு வகைகள் ஆகும் என்பர், சாத்தன், சாத்தி, மருதியர். விரவுப் பெயர்களுள் சினைப்பெயர் என்பன பெண்மைச் சினைப்பெயர், ஆண்மைச் சினைப்பெயர், பன்மைச் சினைப்பெயர், ஒருமைச் சினைப்பெயர் என்று அந்நான்கு வகையினவாகும் என்பர். முடத்தி, முடவன், முடவர். விரவுப் பெயர்களுள் ஒருவகையினவான சினை முதற் பெயர்கள் பெண்மையைக் குறிக்கும் சினைமுதற் பெயர், ஆண்மையைக் குறிக்கும் சினைமுதற் பெயர். பன்மையைக் குறிக்கும் சினைமுதற்பெயர், ஒருமையைக் குறிக்கும் சினைமுதற்பெயரென்று அந்நான்கு கூறுபாடுகளை உடையனவாகும் என்பர். கொடும்புற மருதி, கொடும்புற மருதன், கொடும்புற மருதர். விரவுப் பெயர்களுள் உறவு முறை பெயர்கள் பெண்மை பற்றிய முறைப்பெயர், ஆண்மை பற்றிய முறைப்பெயர் என்று அவ்விரு வகையினவாகும். அம்மா பால் கொடுத்தாள்; கொடுத்தது போல்வன. முன்பு வகைப்படுத்தப்பட்ட பெண்மை சுட்டி வரும் இயற்பெயர், சினைப்பெயர், சினைமுதற்பெயர், முறைப்பெயர் அனைத்தும் அ∴றிணையில் ஒன்றனையும் உயர்திணையில் ஒருத்தியையும் குறிக்கப் பொருந்தி வரும். விரவுப் பெயர்களில் இன்ன பால், திணை விரவிவருமென இதுமுதல் நான்கு நூற்பாக்களில் கூறுகிறார். ஆண்மை சுட்டி வரும் இயற்பெயர், சினைபெயர், சினைமுதற்பெயர், முறைப்பெயர் அனைத்தும் அ∴றிணையில் ஒன்றனுக்கும் உயர்திணையில் ஒருவனுக்கும் பொதுவாகப் பொருந்தி வரும். முன்பு கூறிய இயற்பெயர், சினைப்பெயர், சினைமுதற் பெயர்களில், பன்மை குறிக்கும் எல்லாப் பெயரும் அ∴றிணை ஒன்றன்பாலுக்கும் பலவின் பாலுக்கும் உயர்திணைப் பலர்பாலுக்கும் என்று இம் மூன்று பாலுக்கும் பொதுவாய் ஒரு தன்மையுடன் பொருந்தி வரும். முன்பு வகைப்படுத்திய இயற்பெயர், சினைப்பெயர், சினைமுதற் பெயர்களில், ஒருமை குறிக்கும் எல்லாப் பெயரும் அ∴றிணையில் ஒன்றனுக்கும் உயர்திணையில் ஆண்பால், பெண்பாலுக்கும் பொருந்தி வரும் பொதுத்தன்மையுடையனவாகும். 'தாம்' என்னும் விரவுப் பெயர்ச்சொல் அ∴றிணைப் பன்மைக்கும்

உயர்திணைப் பன்மைக்கும் உரிமையுடையதாய் வரும். ‘தான்’ என்னும் விரவுப் பெயர்ச்சொல் அஃறிணை ஒருமைக்கும் உயர்திணை ஒருமைக்கும் உரிமையுடைதாய் வரும். ‘எல்லாம்’ என்னும் பெயர்த்தன்மையுடைய பொதுச்சொல், பன்மைப் பாலைக் கருதிய தன்மையுடையதாகும். இஃது உயர்திணையுடன் விரவி வரும் போது தன்னை உள்ளிட்ட பன்மையாகிய – உளப்பாட்டுத் தன்மைப் பன்மையில் மட்டுமே விரவி வரும். பிறவாறு உயர்திணையிடத்து மிகுதியும் செல்வாக்குடன் விரவி வருதலில்லை. நீயிர், நீ என வரும் முன்னிலை விரவுப் பெயர்ச் சொற்கள் உயர்திணை இருபாலையும், இரு திணையையும் ஒருங்கு மொழியும் பொருளையுடையன. அவை பால், திணை தெரியவருவன அல்ல. அவற்றுள் நீ என்னும் சொல், திணை காட்டாதாயினும் இருதிணையிலும் ஒருமைக்கு உரியதாகும். ஏனைய நீயிர் என்னும் சொல் இருதிணையிலும் பன்மைக்கு உரித்தாய் வரும். ‘ஒருவர்’ எனப் பன்மை வடிவாற்கூறும் பெயர்த்தன்மையுடைய சொல், ஆராயுமிடத்து இடம் நோக்கி, ஆணையும் குறிக்கும்; பெண்ணையும் குறிக்கும். இங்ஙனம் இரண்டு பாலுக்கும் பொதுமையுடையதாய் வரும். அவ்’ஒருவர்’ என்னும் சொல்லின் தன்மையைக் கருதுமிடத்து, அது பன்மை வினையை ஏற்று முடியும். நீயிர், நீ, ஒருவர் என்று சொல்லப்பட்ட இப்பெயர்கள், இன்னதிணை, பாலுக்குரியன என அறிய வேண்டின், சொல்லவானது குறிப்பொடு சேர்த்து, வழக்காற்று முறையானே தெரிந்து கொள்ளுதல் வேண்டும். பெண்பாலிடமாகப் பால் திரிந்து வழங்கும் பெண்மகன் என்னும் சொல், வினைகொள்ளுமிடத்து, பெண்பால் இயல்பாய் முடியும். ஆன் ஆள் ஆர் எனும் பெயர் ஈறுகளில் உள்ள ஆ, ஓவாக மாறும் பெயர்களும் உள. அவ்வாகுமிடங்கள் இவையெனச் செய்யுள் வழக்கில் கண்டறிந்து கொள்ளுக. அகத்திணைச் செய்யுளுள் உயிரினக் கருப்பொருளாம் இறைச்சிப் பொருளில் கூறப்படும் விரவுப் பெயர்களான இயற்பெயர்ச் சொற்கள், அந்நிலத்துக் கருப்பொருளடிப்படையில் தோன்றி வழங்கும் காரணத்தால், உயர்திணையைச் சுட்டா; அவை அக்கருப்பொரள் உயிரினங்களாம் அஃறிணையையே குறிக்கும் என்பதாம். அவ்வத் திணை சார்ந்து, ஐந்திணைக் கண்ணும் அடிப்பபடப் பழகிய மீளி, விடலை, காளை என உயர்திணையைக் குறிக்க வழங்கும் பெயர்களல்லாதனவே, முற்கூறியவாறு அஃறிணை உயிரினங்களைக் குறிப்பனவாம்.

வினையியல்

பொருளது புடைப்பெயர்ச்சியைக் கூறுவது வினை எனப்பட்டது. தொல்காப்பியர் தொழில், தொழில் இருசொல் என்றிவ்வாறு வினையைத் தொழிறிசொல் என்றே சுட்டுமிடங்கள் பலவுள. பெயரும் வினையுமே மொழியின் தலைமை வாய்ந்த சொற்களெனினும், வினைச் சொற்களே ஒரு மொழியின் உயிராய் - இயக்கமாய் - அடிப்படையாய் விளங்குகின்றன. மொழிக்கலப்பு, கடன் வாங்கலில் பெயர்ச்சொற்களே மிகுதி; வினைச் சொற்கள் அங்ஙனம் கடன் வாங்கப்படுவதோ, கலப்புறுவதோ மிக மிக அரிது.

உயர்திணை வினைச்சொல், அ∴றிணை வினைச்சொல், விரவுவினைச் சொல்; வினையெச்சம், பெயரெச்சம்; சில சிறப்புவிதிகள்; காலம் மயங்கும் வினைச்சொற்கள் எனப் பாகுபாடு செய்து கொண்டு நிரலே கூறிப்போகும் தொல்காப்பியத்திறம் படித்துணரத் தக்கது. உயர்திணை, அ∴றிணையில் முதலில் தெரிநிலை வினை பற்றியும் பின்பு குறிப்பு வினை பற்றியும் என வரிசைப்படுத்தி விதி கூறுகிறார். தன்மை, படர்க்கை இடம் பற்றி உயர்திணை வினையில் கூறுதல், படர்க்கை இடம் பற்றி மட்டும் அ∴றிணை வினையில் கூறுதல், முன்னிலை வினையை விரவு வினையில் கூறுதல் என இவற்றக்குத் தக்க காரணமுண்டு. தன்மை வினை உயர்திணைக்கு மட்டுமே பிற உயிர்கள் தம்மைக் குறித்துப் பேசா. உயர்திணை, அ∴றிணையில் படர்க்கை இடவினைகளே மிகுதி. முன்னிலை வினை யாவும் விரவு வினையாகத் தக்கன. இவ்வாறு தொல்காப்பிய அமைப்புக்கும், வரிசை முறைக்கும், ஒவ்வொரு சூத்திர இயைபுக்கும் காரணம் தேடி அறிய வாய்ப்புண்டு. வினையியலில் இவ்வியைபு முறை தெற்றென விளங்கி நிற்கக் காண்கிறோம்.

வினைச்சொல்லின் பொது இலக்கணம்

வினையெனப் படுவது வேற்றுமை கொள்ளாது

நினையுங் காலைக் காலமொடு தோன்றும்.

வினைச்சொல் என்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுவது, வேற்றுமை ஏற்காது; ஆராயுமிடத்துக் காலத்தோடு விளங்கி நிற்கும் வேற்றுமை கொள்ளாது – வேற்றுமை உருபுகளைப் பெற்று வாராது. உண்டான், பார்க்கிறான், தருவான்.

வினைச்சொல் காட்டும் காலவகை

காலந் தாமே மூன்றுஎன மொழிப.

அவ்வாறு குறிப்பிட்ட ‘காலம்’ என்பது மூன்று கூறபடுமெனக் கூறுவர் பெரியோர்.

வினைச்சொல்

காலங்காட்டும் முறை – வெளிப்படை, குறிப்பு

இறப்பின் நிகழ்வின் எதிர்வின் என்றா

அம்முக் காலமும் குறிப்பொடுங் கொள்ளும்

மெய்ந்நிலை யுடைய தோன்ற லாறே.

‘வினை காலமொடு தோன்றும்’ என்ற தோன்றும் முறை வருமாறு: வினைச்சொற்கள் இறந்தகாலம் நிகழ்காலம் எதிர்காலம் என அம் மூன்று காலங்களையும் வெளிப்படக் காட்டி நிற்பதோடன்றி, குறிப்பாகவும் கொள்ளப்படும் வழக்காற்றை உடையனவாகும். கண்டான், காண்கின்றான், காண்பான்.

நல்லன், கரியன், பொன்னன் என்பன குறிப்பு வினைகள்: ‘அவன் பொன்னன்’ என்றால் ‘பொன்னனாய் உள்ளான்’ எனக் குறிப்பாக நிகழ்காலம் காட்டும்.

வினைச்சொல் வகை

உயர்திணை வினை, அஃறிணை வினை, விரவு வினை

குறிப்பினும் வினையினும் நெறிபடத் தோன்றும்

காலமொடு வரூஉம் வினைச்சொல் எல்லாம்

உயர்திணைக் குரிமையும் அஃறிணைக் குரிமையும்

ஆயிரு திணைக்கும் ஓரன்ன உரிமையும்

அம்மூ வுருபின தோன்ற லாறே.

குறிப்பு வினையாகவும் தெரிநிலை வினையாகவும் நெறிப்படத் தோன்றிக் காலம் விளங்க நிற்கும். வினைச் சொற்கள் எல்லாம் உயர்திணைக்குரியனவும், அஃறிணைக் குரியனவு அவ்விரு திணைக்கும் ஒத்த உரிமையுடையனவும் என அம் மூவகையினவாகும். அவை தோன்றும் முறைமைக்கண் என்றவாறு, குறிப்பு – குறிப்பு வினை, வினை – தெரிநிலை வினை. (வினை என்று சிறப்பித்துச் செல்லக் கூடியது தெரிநிலை வினையேயாம்.) உருபின – வகையின. பார்த்தான் - உயர்திணை. பார்த்தது – அஃறிணை. பார்க்கும் - பொது (அது பார்க்கும், அவன் பார்க்கும்)

உயர்திணைத் தெரிநிலை வினை தன்மைப் பன்மை வினைமுற்று

அவைதாம்,

அம் ஆம் எம் ஏம் என்னும் கிளவியும்

உம்மொடு வரூஉம் க ட த ற என்னும்

அந்நாற் கிளவியோடு ஆயெண் கிளவியும்

பன்மை உரைக்கும் தன்மைச் சொல்லலே.

அவ்வினைச் சொற்களுள், அம் ஆம் எம் ஏம் என்னும் இடைச்சொற்களும் இறுதியில் உம்மையொடு வரும் க ட த ற வாகிய கும் டும் தும் றும் என்னும் அந்நான்கு இடைச்சொற்களும் ஆகிய எட்டு ஈற்றுச் சொற்கள் தன்மைப் பன்மையை உணர்த்தும் உயர்திணை வினைச்சொற்களாம். புன்மை உரைக்கும் தன்மை – தன்மைப் பன்மை, நாம், யாம் என்னும் போது பிறரையும் தன்னுடன் சேர்த்துக் கூறப்படுதலின், அவற்றைப் 'பன்மை உரைக்கும் தன்மை' என்றார். உண்டனம், வரைந்தாம், கண்டனெம், சென்றேம், உண்கும், காண்டும், வருதும், சேறும்.

தன்மை ஒருமை வினைமுற்று

க ட த ற என்னும்,

அந்நான்கு உர்ந்த குன்றிய லுகரமொடு

என்ஏன் அல்என வரூஉம் ஏழும்

தன்வினை உரைக்கும் தன்மைச் சொல்லே.

க ட த ற என்னும் அந்நான்கு மெய்களின் மேல் ஊர்ந்து நின்ற குற்றியலுகர ஈறாகிய கு டு து று என்பவற்றோடு, என் ஏன் அல் எனவரும் ஈறுகளையும் கூட்டி, ஆக இவ் ஏழு ஈற்றிடைச் சொற்களையுடையன, பிறரை உளப்படுத்தாது தன் வினையை உரைக்கும் தன்மை ஒருமை வினைச் சொற்களாகும். உண்கு(உண்பேன்), உண்டு(உண்பேன்), வருது(வருவேன்), சேறு (செல்வேன்), காண்பென், காண்பேன், காண்பல், முற்காலத்தில் யான் நோகு, யான் வருது, யான் சேறு என வழங்கியுள்ளனர்.

'செய்கு' எனும் வாய்பாட்டுவினை

வினைமுற்று பிறிதொரு வினைமுற்றுடன் முடிதல்

அவற்றுள்,

செய்குஎன் கிளவி வினையொடு முடியினும்

அவ்வியல் திரியாது என்மனார் புலவர்.

முற்கூறிய ஏழு ஈற்றுத் தன்மை ஒருமை வினைச் சொற்களுள் செய்கு என்னும் வாய்பாட்டு வினைமுற்று பிறிதொரு வினைகொண்டு (பொருள் தொடர்பு பட நின்று) முடியினும் தான் முற்றுவினை என்ற அவ்வியல் பினின்றும் மாறுபடாது என்று கூறுவர் புலவர். காண்கு வந்தேன் (காண்பேன் வந்தேன் என இருவினைகளாய்த் தொடர்புபட நிற்கின்றன.) வினையொடு முடிதலின்

வினையெச்சமாக வேண்டும். அங்஦னம் திரியாது ஈண்டு வினைமுற்றாகவே நிற்கும் என்பதாம். பிற்காலத்தில் இங்஦னம் வருவனவற்றை முற்றெச்சம் எனக் கொண்டனர். (இன்றைய மலையாள வழக்கொடு ஒப்பிடுக)

உயர்திணைப் படர்க்கை ஒருமையைக் குறிக்கும்

வினைமுற்று ஈற்றுச் சொற்கள்

அன் ஆன் அள் ஆள் என்னும் நான்கும்

ஒருவர் மருங்கில் படர்க்கைச் சொல்லே.

அன் ஆன் அள் ஆள் என்னும் நான்கு வினை ஈற்று இடைச்சொற்களும் ஆண்பால் பெண்பால் ஆகிய உயர்திணை ஒருமையிடத்துப் படர்க்கைச் சொற்களாகும். உயர்திணைப் படர்க்கை ஒருமை வினைச்சொற்கள் என்றவாறு வந்தனள், வந்தான், வந்தனள், வந்தாள்.

உயர்திணைப் படர்க்கைப் பன்மையைக் குறிக்கும்

வினைமுற்று ஈற்றுச் சொற்கள்

அர் ஆர் ப என வரூஉம் மூன்றும்

பல்லோர் மருங்கில் படர்க்கைச் சொல்லே.

அர் ஆர் ப என்னும் மூன்றும் வினை ஈற்று இடைச்சொற்களும் பலர்பாலாகிய உயர்திணைப் பன்மையிடத்துப் படர்க்கைச் சொற்களாம். உயர்திணைப் படர்க்கைப் பன்மைவினைச் சொற்கள் என்றவாறு, வந்தனர், வந்தார், வருப.

உயர்திணைப் பலர்பால் மார் ஈற்று வினைச்சொற்கள்

மாரைக் கிளவியும் பல்லோர் படர்க்கை;

காலக் கிளவியொடு முடியும் என்ப.

'மார்' எனும் வினை ஈற்று இடைச்சொற்களும் உயர்திணைப் படர்க்கைப் பன்மைச் சொற்களாம். இவை பிறிதொரு வினைச்சொல்லைக் கொண்டு முடியும் என்று கூறுவர். காலக்கிளவி – காலம் காட்டும் தெரிநிலை வினை, கொண்மார் வந்தார். "பாடன்மார் எமரே" எனப் பெயர் கொண்டும் முடியுமெனக் காட்டுவர்.

உயர்திணை வினை ஈறுகளைத் தொகுத்துக் கூறுதல்

இதுவரை கூறிய இருபத்து மூன்று ஈற்று

வினைச்சொற்களும் உயர்திணையின

பன்மையும் ஒருமையும் பாலறி வந்த

அந்நா லைந்தும் மூன்றுதலை யிட்ட

முன்னுறக் கிளந்த உயர்திணை யவ்வே.

பலர்பால் ஆகிய பன்மையும் ஆண் பெண் ஆகிய ஒருமையும் என்னும் இப் பாலுணர வந்த, அம் ஆம் முதலியவனவாகக் கூறப்பட்ட இருபத்து மூன்று வினை ஈறுகளாகிய இடைச்சொற்கள், முந்துற எடுத்தோதப்பட்ட உயர்திணையினவாம். மூன்றுதலையிட்ட அந்நாலைந்து - இருபத்து மூன்று,

வினைமுற்று ஈறுகள்

தன்மைப் பன்மை

அம் ஆம் எம் ஏம்

கும் டும் தும் றும் 8

தன்மை ஒருமை

கு டு து று

என் ஏன் அல் 7

உயர்திணைப் படர்க்கை ஒருமை

அன் ஆன் அள் ஆள் 4

மேற்படி பன்மை

அர், ஆர், ப, மார் 4

23

உயர்திணை வினைஈறுகளுடன் சிலவற்றுக்குச் சிறப்புவிதிகள்

தன்மைப் பன்மை அ.்.றிணையை உளப்படுத்திக்

கூறுப்படுதலுமுண்டு

அவற்றுள்,

பன்மை உரைக்கும் தன்மைக்கிளவி

எண்ணியல் மருங்கில் திரிபவை உளவே.

அவற்றுள், தன்மைப் பன்மை உணர்த்தும் வினைச் சொற்கள், பிறவற்றைத் தன்னுடன் உளப்படுத்தி எண்ணிக் கூறும்போது, தன்மை வினை உயர்திணைக்கேயுரியதென்ற நிலைமை

மாறி, அ.ஃறிணையையும் உளப்படுத்தி வேறுபடுதலும் உண்டு. எண்ணியல் மருங்கியல் திரிபவை – எண்ணிக்கூறும் போது வேறுபடுபவை. 'யானும் என் எ.ஃகமும் சாறும்' என்பது பழைய எடுத்துக்காட்டு. 'நாமும் நாடும் முன்னேறுதும்'.

யார் என்னும் குறிப்பு வினைமுற்று உயர்திணை

முப்பாலுக்கும் வருதல்

யாஅர் என்னும் வினாவின் கிளவி

அத்திணை மருங்கின் முப்பாற்கும் உரித்தே.

'யார்?' என்னும் வினாவினை உணர்த்திவரும் சொல், குறிப்பு வினைமுற்றாய் நின்று, உயர்திணையிடத்து மூன்று பாலுக்கும் உரியதாகும். 'யார்' என்பது ஆரு ஈறு காரணமாக மூன்று பாலுக்கும் பொருந்தி வருகிறது. அவன் யாவன்? ஆவன் யாவள்? அவர் யாவர்? எனறபாலது. அவன் யார், அவள் யார், அவர் யார் என மூன்று பாலுக்கும் வருதல் கருதத்தக்கது. அத்திணை – முந்துகூறிய அவ் உயர்திணை.

ஆன் ஆள் ஆர் - ஈறுகள் செய்யுளில் திரிதல்

பால்அறி மரபின் அம்மூ ஈற்றும்

ஆ ஓ ஆகும் செய்யு ளுள்ளே.

புால் விளங்கித் தோன்றவரும் தன்மையினையுடைய ஆன், ஆள், ஆர் என்ற அம் மூவற்றிலுமுள்ள 'ஆ' என்பது 'ஓ' வாகத் திரியும் செய்யுளிடத்து, 'வந்தோன் பெரும', 'நகைத்துப் பெயர்ந்தோளே', 'வாடா வள்ளியங் காடிறங்தோரே'.

ஆய் ஈறும் அவ்வாறு திரிதல்

ஆய் என் கிளவியும் அவற்றொடு கொள்ளும்

'ஆய்' என்னும் முன்னிலை வினைச்சொல் ஈறும் மேற்கூறியவற்றோடு ஒத்து, 'ஆ', 'ஓ' ஆகும். செய்யுளுள் என்றவாறு, 'வந்தோய் மன்ற தண்கடற் சேர்ப்ப'.

குறிப்புவினை

உயர்திணைக் குறிப்பு வினைமுற்று உருவாகும் முறை

அதுச்சொல் வேற்றுமை உடைமை யானும்

கண்என் வேற்றுமை நிலத்தி னானும்

ஒப்பி னானும் பண்பி னானும் என்று

அப்பால், காலம் குறிப்பொடு தோன்றும்.

காலம் குறிப்பொடு தோன்றும் குறிப்பு வினைச் சொற்களின் இயல்பு கூறப்படுகிறது. குறிப்பு வினை ‘அது’ – வேற்றுமைக்குரிய உடைமைப் பொருளில் தோன்றும். அவன் செல்வன் (அவன் செல்வத்தை உடையான் என்பதாம்.) அதுச்சொல் வேற்றுமை – ஆறாம் வேற்றுமை. கண் வேற்றுமைக்குரிய இப் பொருள் அடிப்படையில் தோன்றும். கண் என்பது வேற்றுமை – ஏழாம் வேற்றுமை. நிலம் - இடப்பொருள். மதுரையான்.. மதுரையின்கண் வாழ்பவன் என்றாகும். ஒப்பினானும் பண்பினானும் - ஒப்புமை கூறுமுகத்தானும் பண்பு அடிப்படையானும் தோன்றும். அவள் என் உயிரன்னாள். அவன் இனியன். அப்பால் - (உடைமை, இடப்பொருள், ஒப்பு, பண்பு அடிப்படையில்) அப்பொருண்மை பற்றிய சொல்லகத்து.

வாய்பாட்டு அடிப்படையிலான சில குறிப்புவினை வகைகள்

அன்மையின் இன்மையின் உண்மையின் வன்மையின்

அன்ன பிறவுமம் குறிப்பொடு கொள்ளும்

என்ன கிளவியும் குறிப்பே காலம்.

அன்மை, இன்மை, உண்மை, வன்மை என்னும் வாய்பாட்டானமைந்த பொருளடிப்படைச் சொற்களும் அத்தகையன பிறவும் அங்ஙனம் குறிப்புப் பொருண்மையுடைய எத்தகைய சொல்லும் காலத்தைக் குறிப்பாகக் காட்டும் குறிப்பு வினைகளாகும் என்பதாம். அல்லன், இலர், உளன், வல்லான், திறமையன், நல்லன், தீயன்.

முன்பு உயர்திணைத் தெரிநிலை வினைக்குக் கூறிய ஈறுகளே உயர்திணைக் குறிப்பு வினைகட்கும் பொருந்துவனவாம்

பன்மையும் ஒருமையும் பால்அறி வந்த

அன்ன மரபின் குறிப்பொடு வரூஉம்

காலக் கிளவி உயர்திணை மருங்கில்

மேலைக் கிளவியொடு வேறுபா டிலவே.

உயர்திணையில் ஈற்றிடைச் சொற்களால் பன்மை, ஒருமை என்ற பால் வேறுபாடு அறியப்பட்ட முற்கூறிய தெரிநிலை வினைச் சொற்களோடு, மேற்கூறிய மரபினடிப்படையில் காலத்தைக் குறிப்பாகக் காட்டும் குறிப்பு வினைச் சொற்கள் வேறுபாடிலவாம். அ·.தாவது பால் அறிய வந்த ஈறுகளைப் பெறுவதில் வேறுபாடில என்பதாம்.

இதனால் தெரிநிலை வினைகட்கு முன்பு கூறிய ஈறுகதெள, இங்குக் குறிப்பு வினைகட்கும் பொருந்துவனவாய் அமையுமென்பது பெறப்படும். தொல்காப்பியர் தொடர்ந்து வினையீறுகளையே திணை, பால் காட்டும் சொற்களெனக் கூறிச் செல்லுதல் கருதத்தக்கது.

உயர்திணை மருங்கின் அன் ன மரபிற் குறிப்பொடு உரூஉம் காலக்கிளவி, பன்மையும் ஒருமையும் பாலறிவந்த மேலைக் கிளவியொடு வேறுபாடில எனக் கொண்டு கூட்டிக் கொண்டால் பொருள் எளிதிற் புலனாகும். மேலைக் கிளவி – தெரிநிலை வினை ஈறுகள், குறிப்பொடு வரூஉம் காலக்கிளவி – குறிப்பு வினைகள், கரியன், கரியள், கரியர், பெரயிம், வல்லேம் என இவ்வாறு வரும்.

அ·.றிணைத் தெரிநிலை வினை

படர்க்கைப் பலவின்பால் வினைமுற்று

அ ஆ வ என வரூஉம் இறுதி

அப்பால் மூன்றே பலவற்றுப் படர்க்கை

அ ஆ வ எனவரும் வினையீறுகளாம் அப்பகுதிப்பட்ட மூன்றுமேம அ·.றிணைப் பன்மைப் படர்க்கைகளாகும். பறந்தன, வாரா (எதிர்மறையில்), வருவ, செல்வ.

படர்க்கை ஒன்றன்பால் வினைமுற்று

ஒன்றன் படர்க்கை த ற ட ஊர்ந்த

குன்றிய லுகரத்து இறுதி யாகும்.

த ற ட மெய்யுடன் கூடிய குற்றியலுகரமாகிய துறுடு என்னும் வினையீறுகளே அ·.றிணை ஒருமைப் படர்க்கைகளாகும். த ற ட ஊர்ந்து குற்றியலுகரம் - து று டு, ஒன்றன் படர்க்கை – படர்க்கை ஒன்றன்பால், தின்றது, போயிற்று, வந்தன்று (வந்தது), குறுந்தாட்டு (குட்டையான கால்களையுடையது எனக் குறிப்புவினை).

அ·.றிணை வினை ஈறுகளைத் தொகுத்துக்கூறுதல்

இதுவரை கூறிய ஆறு ஈற்று வினைச் சொற்களும் அ·.றிணையின

பன்மையும் ஒருமையும் பால்அறி வந்த

அம்மூ விரண்டும் அஃறிணை யவ்வே.

அஃறிணையில் பன்மையும் ஒருமையும் எனப் பால்வேறுபாடு அறியுமாறு வந்த, முற்கூறிய வினையீறுகளாம் இடைச்சொற்கள் ஆறும் அஃறிணை சார்ந்தனவாம். (அ ஆ வ – து று டு)

அஃறிணைக் குறிப்பு வினைகள்

எவன் என்னும் வினாவினைக் குறிப்பு

அஃறிணை இருபாலுக்கும் வரும்

அத்திணை மருங்கின் இருபாற் கிளவிக்கும்

ஒக்கும் என்ப எவன்என் வினாவே.

'எவன்' (என்ன) என்னும் வினா, அஃறிணையிடத்து ஒன்றன்பால் பலவின்பால் ஆகிய இருவகைச் சொற்களுக்கம் ஒருபடித்தாகப் பொருந்தி வரும் என்பர். ஈண்டு 'அத்திணை' என்றது 'அஃறிணை'. எவன் எனும் வினா இன்று 'என்ன' என மருவி வழங்குகிறது. இங்குள்ளது எவன்? இங்குள்ளவை எவன்?

அஃறிணைக் குறிப்புவினைமுற்று உருவாகி வரும்முறை

இன்று இல உடைய என்னும் கிளவியும்

அன்று உடைத்து அல்ல என்னும் கிளவியும்

பண்புகொள் கிளவியும் உளஎன் கிளவியும்

பண்பி னாகிய சினைமுதற் கிளவியும்

ஒப்பொடு வரூஉம் கிளவியொடு தொகைஇ

அப்பாற் பத்தும் குறிப்பொடு கொள்ளும்.

இந்நூற்பா அஃறிணைக் குறிப்புவினைச் சொற்கள் ஆகிவருமாற்றைக் கூறுகிறது. இன்று, இல என்னும் சொற்கள் காலங்காட்டாமல், அஃறிணையில் குறிப்பு வினையாய் வரும். இவை இன்மை சுட்டும் பொருளின. அவர்க்குக் கடன் இன்று. அங்கு கடைகள் இல. அன்று அல்ல என்பன மற்றொன்றை மறுத்துத் தாம் கூறவந்த பொருளை விளக்குவன. அதற்கு அதுவன்று பொருள், அவையல்ல நாம் தேடியன. உடைய, உடைத்து என்பன ஒரு பொருளை உடையதாதல் பற்றி வருவன. நாடு வளமுடைத்து. சிற்றூர்கள் வளமுடைய. பண்புகொள் கிளவி

– பண்பு அடிப்படையில் வரும் சொல், நிலம் கரிது. அவர் செயல் இனிது. உள என் கிளவி – ஒரு பொருள் உளதாதலை உணர்த்த வருவது. செல்வங்கள் யாவும் உள. பல்வகை வளங்கள் உள. பண்பினாகிய சினை முதற்கிளவி – பண்பு அடுத்த சினையை அடையாகக் கொண்ட முதற்பொருளை உணர்த்தும் சொல். அது குறுந்தாட்டு (குட்டையான கால்களையுடையது.) அவை நெடுஞ்செவிய. ஒப்போடு வரூஉம் கிளவி – ஒப்புமை குறித்து வரும் சொற்கள். அன்னது, அனையது, போன்றது. அன்ன, போல்வன. இவை பத்தும் குறிப்பு வினையாய்க் காலத்தை வெளிப்படக் காட்டாமல், குறிப்பினால் காட்டும்.

முன்பு அஃறிணைத் தெரிநிலை வினைக்குக் கூறிய ஈறுகளே

அஃறிணைக் குறிப்பு வினைகட்கும் பொருந்துவனவாம்

பன்மையும் ஒருமையும் பால்அறி வந்த

அன்ன மரபின் குறிப்பொடு வரூஉம்

காலக் கிளவி அஃறிணை மருங்கில்

மேலைக் கிளவியொடு வேறுபா டிலவே.

இந்நூற்பா அஃறிணைக் குறிப்பு வினை ஈறுகளைப் பற்றியது. இதனை முன்பு உயர்திணைக் குறிப்பு வினை ஈறுகளைப் பற்றிய நூற்பாவுடன் ஒப்புநோக்குக.

அஃறிணையில் ஈற்றிடைச் சொற்களால் பன்மை, ஒருமை என்ற பால் வேறுபாடு அறியப்பட்ட, முற்கூறிய தெரிநிலை வினைச் சொற்களோடு, மேற்கூறிய மரபினடிப்படையில் காலத்தைக் குறிப்பாகக் காட்டும் குறிப்பு வினைச் சொற்கள் வேறுபாடில. அஃதாவது பால்காட்டும் விகுதிகளைப் பெறுவதில் வேறுபாடில என்பதாம். ‘குறிப்பொடு வரூஉம் காலக்கிளவி’ என்பதால் குறிப்பு வினையும் காலங்காட்டும் இயல்பில் மாறாதென உணர்த்துகிறார்.

விரவு வினை

உயர்திணை அஃறிணைக்குப் பொதுவான வினைகள்

முன்னிலை வியங்கோள் வினையெஞ்சு கிளவி

இன்மை செப்பல் வேறுஎன் கிளவி

செய்ம்மன செய்யும் செய்த என்னும்

அம்முறை நின்ற ஆயெண் கிளவியும்

பிரிவுவேறு படூஉம் செய்திய வாகி

இருதிணைச் சொற்கும்ஓ ரன்ன உரிமைய.

முன்னிலை வினை முற்றுச் சொற்கள், வியங்கோள் வினைமுற்றுச் சொற்கள், வினையெச்சச் சொற்கள், இன்மையைச் செப்பும் ‘இல்லை’ என்னும் குறிப்பு வினை முற்றுச் சொல், ‘வேறு’ என்னும் வேறுபாட்டை உணர்த்தும் குறிப்புவினை முற்றுச்சொல், செய்யம்மன என்னும் வாய்பாட்டு வினைச்சொல். ‘செய்யும்’ என்னும் வாய்ப்பாட்டு வினைமுற்றாயும் பெயரெச்சமாயும் வரும் வினைச்சொல், செய்த என்னும் வாய்பாட்டுப் பெயரெச்சச் சொல் என அம்முறைப்படி நின்ற அவ் எட்டு வினைச்சொற்களும் இருதிணைப் பொது எனும் நிலையினின்றும் பிரிந்து ஒருகால் உயர்திணைக்கும் ஒரு கால் அஃறிணைக்கும் ஒத்த உரிமையுடையனவாய் வேறுபடும் தன்மையை உடைய சொற்களாகும். பிரிவு வேறுபடும் செய்தி – பிரிந்து நின்று வெவ்வேறு திணையைக் குறிக்கும் செயற்பாடு. இரண்டையும் ஒரே சமயத்தில் குறிக்காது, ஒருகால் உயர்திணையைக் குறித்தால் அதே சொல் பிறிதோரிடத்தில் அஃறிணையைக் குறிக்கவும் வரும் என்பதாம்.

விரவு வினையில் முன்னிலை ஒருமை வினைகள்

உயர்திணை ஆண், பெண், அஃறிணை ஒன்றன் பாலுக்குப் பொது

அவற்றுள்,

முன்னிலைக் கிளவி

இ ஐ ஆய் என வரூஉம் மூன்றும்

ஒப்பத் தோன்றும் ஒருவர்க்கும் ஒன்றற்கும்.

முற்கூறியவற்றுள் இ ஐ ஆய் எனவரும் மூன்று ஈற்றினையுடைய முன்னிலைவினைச் சொற்கள் உயர்திணை (ஆண்பால், பெண்பால் என்ற) ஒருமைக்கும் அஃறிணை ஒன்றன் பாலுக்கும் ஒத்த இயல்பினவாய்த் தோன்றும். ஒருவர்க்கும் - உயர்திணை ஆண்பால், பெண்பால் ஒருமைகளைச் சுட்ட,. ஒருவர்க்கும் என்ற சொல்லால் பொதுப்படக் கூறினார். வருதி, போதி, நின்றனை, கண்டனை, வந்தாய், செல்வாய், பார்க்கின்றாய்.

விரவுவினையில் முன்னிலைப் பன்மை வினைகள்

உயர்திணைப் பலர்பால் அஃறிணைப் பலவின் பாலுக்குப் பொது

இர் ஈர் மின் என வரூஉம் மூன்றும்

பல்லோர் மருங்கினும் பலவற்று மருங்கினும்

சொல்லூ ரனைய என்மனார் புலவர்.

இர், ஈர், மின் எனவரும் மூன்று ஈற்று வினைச்சொற்களும் உயர்திணைப் பலர்பாற்கண்ணும் அஃறிணைப் பலவின் பாற்கண்ணும் வரும் ஒரு தன்மையுடைய சொற்களாகும் என்பர் புலவர். சொல் ஓரனைய – ஓரனைய சொற்கள். பல்லோர், பலவற்று என்பதால் உயர்திணை, அஃறிணை எனப் பிரித்தோதுதல் காண்க. உண்பீர், நின்றனிர், பார்த்தீர், சென்றீர், வருவீர், நின்மின், பார்மின், செல்மின்.

எஞ்சிய ஏழுவினைகளும்

மூன்று இடம் இருதிணை ஐம்பாலுக்கும் பொதுவாதல்

எஞ்சிய கிளவி இடத்தொடு சிவணி

ஐம்பாற்கும் உரிய தோன்ற லாறே.

எஞ்சிய ஏழு வினைச்சொற்களும் அவைதோன்றும் நெறிக்கண் மூன்ற இடத்தோடும் பொருந்தி, இருதிணை ஐம்பாலையும் உணர்த்தற்குரியனவாய் வரும். 707ஆம் நூற்பாவில் கூறப்பட்ட எட்டுச் சொற்களுள், முதலிற் கூறப்பட்ட முன்னிலை வினை ஒழிந்த ஏழினையும் குறிக்க 'எஞ்சிய கிளவி' என்றார்.

தமிழ் வாழ்க! தமிழர் வாழ்க! உண்டு வந்தேன், கண்டு சென்றோம். யானில்லை, நீ இல்லை, அது இல்லை, அவள் வேறு, அவர் வேறு, அது வேறு, பானுண்மன, நீ உண்மன. அவள் வரும். நாய் குரைக்கும் நீ செய்யும் தொழில், அது பார்க்கும் பார்வை. அவள் கண்ட கனவு. மான் உண்ட எச்சில்.

சில விரவு வினைகளின் சிறப்பு விதிகள்
வியங்கோள் வினையின் சிறப்பியல்பு

அவற்றுள்

முன்னிலை தன்மை ஆயீ ரிடத்தொடும்

மன்னா தாகும் வியங்கோட் கிளவி.

அவ் ஏழனுள், வியங்கோள் வினைச்சொல் முன்னிலை, தன்மை ஆகிய இரண்டு இடங்களிலும் நிலை பெறாது. படர்க்கையில் மட்டுமே வரும். அது செல்க, அவை வருக. அவர் வெல்க. தமிழ் வாழ்க, தமிழர் வாழ்க. 'நிலைபெற வாராது' என்றமையால் தன்மை முன்னிலைகளில் சிறுபான்மை வருமென்பதாம். யாம் வெல்க எனத் தன்மைப் பன்மையில் கூறுர். 'பாக தேரைச் செலுத்துக' என ஏவுதற் பொருண்மையில் முன்னிலையீல் வருதலுண்டு. அன்புக்குரியவரைப் பார்த்து 'நீ வாழ்க' என்பதுமுண்டு.

செய்யும் என்னும் வாய்பாட்டு வினைமுற்றின் சிறப்பியல்பு

பல்லோர் படர்க்கை முன்னிலை தன்மை

அவ்வயின் மூன்றும் நிகழுங் காலத்துச்

செய்யும் என்னும் கிளவியொடு கொள்ளா.

நிகழும் காலத்தை உணர்த்தும் செய்யும் என்னும் வாய்பாட்டு வினைச்சொற்கள் உயர்திணைப் படர்க்கைப் பலர்பால், முன்னிலை, தன்மையிடங்கள் ஆகிய மூன்றுடனும் பொருந்தி வாரா. எனவே படர்க்கை ஆண்பால், பெண்பால், ஒன்றன்பால், பலவின்பால் ஆகிய நான்குடன் மட்டும் பொருந்தி வருமென்பதாம். நிகழுங் காலத்துச் செய்யும் என்னும் வினைச்சொல் என்பதால் இது முற்றுச்சொல் பற்றியது. அவன் பார்க்கும், அவள் சிரிக்கும், அது கூவும், அவை மேயும், எச்சச்சொல்லுக்கு மூன்று இடமும் பொருந்துமெனப் பின்னர்க் கூறுவர்.

வினையெச்சம்
வினையெச்ச வாய்பாடுகள்

செய்து செய்யூச் செய்பு செய்தெனச்

செய்யியர் செய்யி செயின் செய செயற்கென

அவ்வகை ஒன்பதும் வினையெஞ்சு கிளவி

செய்து, செய்யூ, செய்பு, செய்தென, செய்யியர், செய்யிய, செயின், செய, செயற்கு என்ற அவ்வாய்பாடுகளான் வரும் சொற்கள் ஒன்பதும் வினையெச்சச் சொற்களாகும். படித்துத் தேறினான், படுமகன் கிடக்கை காணூஉ பெரிது உவந்தனள். வாக்குபு தரத்தர, மழை பெய்தென நிலம் குளிர்ந்தது. காணியர் வந்தான், காணிய வந்தான், மழை பெய்யின் நிலம் விளையும், மழை பெய்யக் குளம் நிறைந்தது. படிப்பதற்கு வந்தான்.

காலங்கருதிய ஒட்டுக்களுடன் வரும்
வினையெச்சச் சொற்கள்

பின் முன் கால் கடை வழி இடத்து என்னும்

அன்ன மரபின் காலங் கண்ணிய

என்ன கிளவியும் அவற்றியல் பினவே.

பின், முன், கால், கடை, வழி, இடத்து என்னும் காலங் கருதிய இறுதி ஒட்டுக்களை உடையனவும் அத்தகைய மரபுப்படி காலங்கருதிய ஒட்டுக்களுடன் வரும் பிற எவ்வகைச் சொல்லும் மேற்கூறிய வினையெச்சத்தியல் புடையனவேயாம். படித்த பின் திருமணம் ஆனது. வருமுன் காக்க வேண்டும். கடைந்தக்கால் வெண்ணெய் தோன்றும். தொடும்வழிப் பாலை நீங்கியது. தேவையுள்ளவிடத்து உதவுக.

மேலும் வான், பான், பாக்கு, ஆல், மல், மை என இவ்வாறு வரும் ஒட்டுக்கள் பலவாகும். அதனால்தான் ‘அன்ன மரபிற் காலம் கண்ணிய என்ன கிளவியும்’ என்றார். இவை காலங்குறித்து எச்சப்பொருள் தருவன. இவையும் வினையெச்ச வாய்பாட்டின் இயல்புடையனவாகக் கருதப்படும்.

சிறப்பு விதிகள் சில
செய்து செய்யூ செய்பு என்னும் தன் வாய்பாட்டு வினையெச்சங்களின்
சிறப்பியல்பு தன் வினைமுதல் வினையுடன் முடிதல்

அவற்றுள்,

முதனிலை மூன்றும் வினைமுதல் முடிபின.

மேலே விதந்து சொல்லப்பட்ட வினையெச்ச வாய்பாடுகள் பதினைந்தனுள், முதலில் நிற்பனவாகிய செய்து, செய்யூ, செய்பு என்னும் மூன்றும் தன் வினைமுதலுக்குரிய முற்று வினையுடன் முடியும் தன்மையினவாம். பாடிப் பறந்தாள், காணூஉ மகிழ்ந்தான், உண்குபு வந்தான், பாடியவள் அவளே, கண்டவன் அவனெ. இவை வினையும் அதற்குரியவரும் அவரேயாதல் காண்க.

சினைவினையாகத் தோன்றி
தன் முதலில் வினையொடு முடிவன

அம்முக் கிளவியும் சினைவினை தோன்றின்

சினையொடு முடியா முதலொடு முடியினும்

வினைஓ ரனைய என்மனார் புலவர்.

மேற் சொல்லப்பட்ட செய்து, செய்யூஉ, செய்பு என்ற மூன்ற வாய்பாட்டுச் சொற்களும் சினைவினையாகித் தோன்றின் அச்சினைவினையோடு முடியாவாய் முதல் வினையோடு முடியினும் சினைவினையொடு முடியும் இயல்புடன் ஒத்த தன்மையுடையனவாம் என்பர் புலவர். ‘கால் ஒடிந்து வீழ்ந்தது’ என்றால் சினை வினை பற்றிய எச்சம் சினை வினை முற்றொடு முடிவதாகும். ‘கால் ஒடிந்து வீழ்ந்தான்’ என்பதில், சினை ப்றறிய வினையெச்சம் வினை முதல் வினையுடன் முடிகிறது. அங்ஙனம் சினைக்குரிய எச்சம் வினைமுதல் வினையுடன் முடிவது தவறன்று. இருவிதமாக முடிவதும் ஏற்கக் கூடியனவே என்பது இந்நூற்பாக் கருத்தாகும்.

முற்கூறிய மூன்றும் தவிர்த்த பன்னிரண்டு வினையெச்சங்கள்
தன் வினைமுதல் வினையாலும் பிற வினைமுதல்
வினையாலும் முடிதல்

ஏனை எச்சம் வினைமுத லாலும்

ஆன் வந் தியையும் வினைநிலை யானம்

தாம்இயல் மருங்கின் முடியும் என்ப.

மேற்கூறிய மூன்றுமல்லாத, ஏனைய பன்னிரண்டு வினை எச்சங்களும் தத்தம் வினைமுதல் வினையானும் அங்கு வந்து பொருந்தும் பிற வினைமுதல் வினையானும் எதுவாயினும் தமக்குப் பொருந்துமாறு அமையும் விதத்தில் முடியும் என்பர். ஆன் - அங்கு. தாம் இயல் மருங்கு – தமக்குப் பொருந்தும் விதம். வேலை செய்யின் கூலி கிடைக்கும். படிக்கப் போனான், இவை தன் வினைமுதல் வினையான் முடிந்தன. மழை பெய்ய நிலம் குளிர்ந்தது. மழை பெய்யின் பயிர் தழைக்கும். இவை பிற வினைமுதல் வினையான் முடிந்தன.

வினையெச்சம் 15: செய்து, செய்யூ, செய்பு, செய்தென, செய்யியர், செய்யிய, செயின், செய, செயற்கு, இணை 9. பின், முன், கால், கடை, வழி, இடத்து இவை 6, ஆக 15.

வினையெச்சங்கள் அடுக்கிவந்து இறுதியில் ஒருமுடிபு பெறுதல்

பன்முறை யானும் வினையெஞ்சு கிளவி

சொன்முறை முடியாது அடுக்குந வரினும்

முன்னது முடிய முடியும்மன் பொருளே.

வினையெச்சச் சொற்கள் ஒருமுறையாலோ அல்லது பல்வேறு முறைகளாலோ தொடர்ந்து சொல்லுக்குச் சொல் முடியாது அடுக்கி வந்தாலும் பின்னதுடன் முன்னது முடிய இவ்வாறே தொடர்ந்து இறுதிக்கு முந்தைய எச்சத்துடன் முடிந்து, பொருள் முடிவுபெறும். பன்முறையானும் - பல வாய்பாடுகளாலும் பிறவாறும் பல முறைகளில் தொடர்ந்து, சொன்முறை முடியாது – சொல்தோறும் முடிக்குஞ் சொல் பெற்று முடியாது. முன்னது முடிய - இறுதிக்கு முந்தையதுடன் முடிய.

ஆடிப்பாடித் தாவிக் குதித்து ஏறி இறங்கி ஓடிவரும் ஆறு. ஒரே வாய்பாட்டு நடையாய், ஒவ்வொன்றும் எச்சமாய் அடுத்ததைக் கொண்டு முடிந்து, இறுதிக்கு முந்தைய எச்சத்துடன் பொருள் முடிவு பெறுதல் காண்க. இதனை ஆடிவரும் ஆறு, பாடிவரும் ஆறு, தாவி வரும் ஆறு என்று ‘சொன்முறை’ முடிக்காமல், அடுக்கி முடிக்கப்படுதல் காண்க. மழை பெய்தென விரைந்து வேலை முடித்தற்கு வரின் முன்னேறுவர். புல வாய்பாடுகளான வந்து, இறுதியில் பொருள் முடிந்தது.

பெயரெச்சம்
பெயரெச்ச வாய்பாடுகள்
கொண்டு முடியும் பெயர்ச்சொல் அடிப்படைகள்

நிலனும் பொருளும் காலமும் கருவியும்

வினைமுதற் கிளவியும் வினையும் உளப்பட

அவ்வறு பொருட்கும்ஓ ரன்ன உரிமைய

செய்யும் செய்த என்னும் சொல்லே.

செய்யும், செய்த என்பன பெயரெச்ச வாய்பாடுகள். ஆவை இடப்பெயரும் பொருட்பெயரும் காலப்பெயரும் கருவிப்பெயரும் வினை முதலாகிய பெயரும் தொழிற்பெயரும் என்ற அவ் ஆறு பொருட் பெயரையும் கொண்டு முடிவனவாய். அவற்றிற்கு ஒத்த உரிமையுடையனவாம், நிலம் - இடம். பொருள் - செயப்படுபொருள். வினைமுதற் கிளவி – செய்பவன், வினை – தொழிற்பெயர். இவற்றிற்கு முறையே வாழும் வீடு, வாழ்ந்த ஊர்; கற்கும் நூல், கற்றநூல், உலரும் நேரம், கடந்த மாதம்; எழுதும் கோல், அறுத்த கத்தி; படித்த புலவர். பாடிய ஓதுவார்; ஆடும் ஆட்டம், ஓடிய ஓட்டம் என வரும்.

சிறப்பு விதிகள்
செய்யும் என்னும் வாய்பாட்டு எச்சச் சொல்
முன்னைய முற்றுச் சொல் போலாது அனைத்து இடத்தும் வரும்

அவற்றொடு வருவழிச் செய்யும்என் கிளவி

முதற்கண் வரைந்த மூவிற்றும் உரித்தே.

செய்யும் என்னும் வாய்பாட்டு எச்சச் சொல், மேலைச் சூத்திரத்திற் கூறிய நிலனும் பொருளும் முதலிய அறுவகைப் பொருளோடு முடியும் தன்மையுடன் வருமிடத்து முன்பு பல்லோர்படர்க்கை என்று தொடங்கும் சூத்திரத்தின்கண் நீக்கப்பெற்ற உயர்திணைப் படர்க்கைப் பலர்பால், முன்னிலை, தன்மை ஆகிய மூன்று இடங்களிலும் வருவதற்கு உரித்து. மூவிற்றும் - மூன்று இடத்தும், முதற்கண் என முன்னைய நூற்பாவைச் சுட்டிச் கூறுகிறார். வரைந்த – நீக்கிய. அங்குக் கூறியது முற்றுச் சொல் பற்றியது. இங்கு ‘செய்யும்’ என்னும் எச்சச்சொல் பற்றிக் கூறப்படுகிறது. முற்றாயின் படர்க்கை ஆண்பால், பெண்பால், ஒன்றன்பால், பலவின்பால் ஆகியவற்றில் மட்டுமே வரும்; எச்சமாயின் படர்க்கைப் பலர்பால், முன்னிலை, தன்மை ஆகிய இடங்களிலும் வருமென்பதாம். பாடும் கலைஞர்கள், படிக்கும் நீ, நடிக்கும் யான்.

பெயரெச்ச, வினையெச்சங்கள் எதிர்மறைகளாய் வரினும்
முன்னைய விதிகளையே பெறும்

பெயரெஞ்சு கிளவியும் வினையெஞ்சு கிளவியும்

எதிர்மறுத்து மொழியினும் பொருள்நிலை திரியா.

பெயரெச்ச வினைச்சொல்லும் வினையெச்ச வினைச்சொல்லும் எதிர்மறையாகச் சொல்லப்பட்டாலும் முற்கூறிய தத்தமது எச்சமாகிய பொருள் நிலைமைகளில் வேறுபடமாட்டா. பொருள் நிலை திரியா – பெயரெச்சம் நிலம் முதலிய பொருள்களுடன் முடிதலும் வினையெச்சம் தன் வினை முதல் வினையொடும் பிறவினை முதல் வினையொடும் முடிதலுமாகிய பொருள்தரு நிலைகளில் வேறுபடா, பேசும்படம், பேசாப் படம், படித்துத் தேறினான், படியாது தோற்றான்.

எச்சம், கொண்டு முடியும் சொற்களிடையே

பிற சொற்கள் வருதல்.

தத்தம் எச்சமொடு சிவணும் குறிப்பின்

எச்சொல் லாயினும் இடைநிலை வரையார்.

பெயரெச்சமும் வினையெச்சமும் தத்தம் முடிக்கும் சொல்லோடு பொருந்தும் போது கருத்து இயைபுடைய பிற சொற்கள் எவையாயினும் அவை இடைவந்து நிற்றலை நீக்கமாட்டார்கள். இசைக்கம் பழங்கால மரபுள்ள முல்லைப்பண் இது. இசைக்கும் பண் என்பதன் இடைவந்தன, எச்சத்தோடு சிவணும் குறிப்புள்ள சொற்களாகும். உழுது மாட்டுடன் வந்தான் என வினையெச்சத்தும் இவ்வாறு பொருந்துவன இடையில் வரும்.

செய்யும் என்னும் பெயரெச்சம்
ஈற்றயல் கெடும் இடங்களுள்

அவற்றுள்

செய்யும் என்னும் பெயரெஞ்சு கிளவிக்கு

மெய்யோடும் கெடுமே ஈற்றுமிசை உகரம்

அவ்விடன் அறிதல் என்மனார் புலவர்.

எச்சவாய்பாடுகளாகிய அவற்றுள், செய்யும் பெயரெச்சச் சொல்லுக்கு, ஈற்றயலாகிய உகரம் தான் ஏறிய மெய்யோடும் கெடும். (செய்யும் என்பதில் ‘யு’ கெட்டு, ‘செய்ம்’ என நிற்கும்.) எல்லா இடத்தும் அங்ஙனம் நிகழாதாதலின், அங்ஙனம் கெடுமிடங்களை அறிந்து கொள்ளுதல் வேண்டுமென்று புலவோர் கூறுவர். வாவும் புரவி – வாம்புரவி. ஆகும் பொருள் - ஆம் பொருள். போகும் நெறி – போம் நெறி. பெயரெஞ்சு கிளவிக்குக் கூறினாலும் அவ் வாய்பாட்டு வினைமுற்றுக்கும் சில சொற்களில் இது பொருந்தும் என்பர். ‘அம்பலூரும் அனொடு மொழிமே’ – மொழியும் என்ற முற்று மொழிம் (மொழிமே) என ‘யு’ கெட்டு நின்றது. கலுழும் என்பது கலுழ்ம் என நிற்கும். இதில் மெய்நிற்க, உகரம் மட்டுமு் கெட்டது. மெய்யொடும் கெடும் என்ற உம்மையால் மெய் நிற்க உகரம் மட்டும் கெடுதலுண்டு எனப் பொருள் கூறுவர் உரையாசிரியர்.

காலமயக்கங்களும் அவற்றின் காரணங்களும்
செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்ச இயல்பு
இறந்த காலச் சொல் எதிர்காலச் சொல்லோடு இயைதல்

செய்து என் எச்சத்து இறந்த காலம்

எய்துஇடன் உடைத்தே வாராக் காலம்.

'செய்து' என்னும் வாய்பாட்டு வினைச் எச்சத்துக்கண் வரும் இறந்தகாலம் எதிர்கால வினையுடன் முடியும் இடமும் உண்டு. நன்கு கற்றுத் தேறுவான். கடுமையாக உழைத்து முன்னேறுவான். கற்று, உழைத்து என்பன செய்து வாய்பாடுகளாதலின், இறந்தகாலம் குறிப்பன. உழைத்து முன்னேறினான் என முடிபும் இறந்தகாலத்தால் வருதலே பொருந்துமாயினும், வாராக் காலத்துடனும் முடியுமிடம் உண்டு என இச்சூத்திரம் வழக்குப் பற்றிய விதியைக் கூறுகிறது.

முக்காலத்தும் மாறா இயற்கையை
நிகழ்கால வினைமுற்றால் கூறுதல்

முந்நிலைக் காலமும் தோன்றும் இயற்கை

எம்முறைச் சொல்லும் நிகழுங் காலத்து

மெய்ந்நிலைப் பொதுச்சொல் கிளத்தல் வேண்டும்

இறப்பு, நிகழ்வு, எதிர்வு என்னும் மூவகைக் காலத்தும் மாறுபாடின்றி உளதாகும் இயல்புடைய பொருளையுணர்த்தும் எல்லாச் சொல்லுக்கும் நிகழ் காலத்தைக் குறிக்கும் தன்மையுடைய பொதுச் சொல்லால் வினைமுடிபு கூறுதல் வேண்டும். முக்காலத்திற்கும் பொதுவாய் நிற்கும் வினைச்சொல் 'செய்யும்' என்னும் வாய்பாட்டு வினைமுற்றாகும். மலை நிற்கும், தீச் சுடும், நீர் குளிரும், ஞாயிறு தோன்றும்.

வினைச்சொல்லில் விரைவை உணர்த்தக்
காலம் மயங்குதல்

வாராக் காலத்தும் நிகழுங் காலத்தும்

ஓராங்கு வரூஉம் வினைச்சொற் கிளவி

இறந்த காலத்துக் குறிப்பொடு கிளத்தல்

விரைந்த பொருள என்மனார் புலவர்.

எதிர்காலத்தையும் நிகழ்காலத்தையும் ஒரு படித்தாகக் குறிக்கும் வினை நிகழ்ச்சியைச் சொல்லவேண்டிய கூற்றை. இறந்த காலத்துக் குறிப்புடன் கூறுதல், விரைவுப் பொருளைக் கருதிக் கூறப்படுவதாகும் என்று புலவோர் கூறுவர். மாணவன் கட்டுரை ஒன்றை எழுதிக்

கொண்டிருக்கிறான்; இனித்தான் எழுதிமுடிக்கப் போகிறான். ஆசிரியர் ‘கொண்டுவா’ என்று கூவுகிறார். ‘முடித்துவிட்டேன்! இதோ வந்து விட்டேன்’ என்று அப்போது மாணவன் இறந்த காலத்துக் குறிப்புத் தோன்ற, அவ்வினைச் சொல்லாமல் கூறுவது விரைவு கருதியோம், ‘வருவேன்’ என எதிர் காலத்தால் குறிக்க வேண்டியதை, விரைவு கருதி இறந்த காலத்தால் கூறுகின்றான். ‘ஓராங்கு வருதல்’ – நிகழ் காலத்து நடந்து எதிர்காலத்து முடியும் படியான வினை நிகழ்ச்சி; அதனையே இறந்த காலத்தாற் கூறுதல் வழக்கு. இறந்த காலத்துக் குறிப்பு – உண்மையில் இறந்த காலமன்று; விரைவு கருதிய இறந்தகாலம் என்பது அதிலுள்ள உட்குறிப்பு. அக்குறிப்பைக் கேட்டுப்போன் உணருமாறு கூறவேண்டுதலின், ‘இறந்த காலத்துக் குறிப்பொடு கிளத்தல்’ என்றார்.

சில சொல் நடைகள்
உயர்வு கருதும் சிறப்பு வினைகள்,
வினை முதல் இல்லாவழி, ‘செய்யும்’ வாய்பாட்டு
நிகழ்கால வினையாற் கூறப்படும்

மிக்கதன் மருங்கின் வினைச்சொல் சுட்டி

அப்பண்பு குறித்த வினைமுதற் கிளவி

செய்வது இல்வழி நிகழும் காலத்து

மெய்பெறத் தோன்றும் பொருட்டா கும்மே.

ஓதுதல் உயர்வு தரும்; ஒழுக்கம் சிறப்புத் தரும்; உழைப்பு வாழ்வு தரும் எனக் கூறும் வழக்காறு உண்டு. உயர்வு பெறுவராம் வினை முதல்கண் வெளிப்பட இல்லை. அவ்வாறு உயர்வு கருதி வருகின்ற, வினைச் சொல்லாற் சுட்டி அவ்வுயர்வாகிய பண்பைக் குறிக்கும் வினைமுதற் சொற்கள்தாம் ‘கற்றல்’, ‘ஆன்றவிந்தடங்கல்’ போல்வனவாகும். அவை அவற்றைச் செய்வதாகிய வினை முதல் இல்லாத வழி, நிகழ்காலத்துக்குச் ‘செய்யும்’ என்னும் சொல்வழக்கால் கூறப்படும் பொருண்மை உடையனவாகும். கற்றவன் சிறப்புறுவான் என வினைமுதலுடன் வரும். அவ்வினை முதலில்லா வழி, ‘கற்றல் சிறப்பறும்’ என்றே கூறுவர். நிகழுங் காலத்து மெய் - நிகழ்காலத்தைக் குறிக்கும் வழக்குடைய செய்யும் என்னும் முற்று. செய்வது – செய்வதாகிய வினைமுதல்.

‘இது செயல் வேண்டும்’ எனும் வாய்பாட்டு வினைகள்
தன்பாலும் பிறன்பாலும் பொருந்தி வருதல்

இதுசெயல் வேண்டும் என்னும் கிளவி

இருவயின் நிலையும் பொருட்டா கும்மே.

தன்பா லானும் பிறன்பா லானும்.

‘இது செயல் வேண்டும்’ என்பது போலும் தொடர்கள் பல வழங்குகின்றன. கற்றல் வேண்டும். ஒழுகுதல் வேண்டும், வரைதல் வேண்டும் என வரும். இத்தொடர்கள் தன்பாலானும் பிறன்பாலானும் என இரண்டிடத்தும் பொருந்தும் பொருளுடையனனவாகும். ‘கண்ணன் கற்றல் வேண்டும்.’ கண்ணன் தான் கற்றிட விரும்பும் எனத் தன்பாலானும் கண்ணன் கற்றலை அவன் தந்தை விரும்பும் எனப் பிறன்பாலானும் விரித்துப் பொருளுரை நின்றவாறு காண்க.

வற்புறுத்த வரும் வினாவினைச் சொல்
எதிர்மறைப் பொருள் தருதல்

வன்புற வருஉம் வினாவுடை வினைச்சொல்

எதிர்மறுத்து உணர்த்துதற்கு உரிமையும் உடைத்தே.

வலியுறுத்தற் பொருட்டு வரும் வினாவடிவான வினைச்சொல், எதிர்மறையாய்ப் பொருளுணர்த்துதற்கு உரிமையும் உடையதாகும். ‘யான் வைதேனா?’ என வினவுவான் ‘வைதிலேன்’ என வலியுறுத்தவே அவ்வாறு கூறுகிறான். ‘நான் அவ்வாறு பேசினேனா?’ எனக் கூறுவான். அவ்வாறு பேசவில்லை என எதிர்மறுத்து உணர்த்தவே அவ்வாறு கூறுகிறான். இன்னோரன்ன வழக்காறுகள் காண்க.

இயல்பையும் தெளிவையும் சுட்டக் காலம் மயங்குதல்
எதிர்காலம் உணர்த்த வேண்டிய வினை
இறந்தகாலம் நிகழ்காலங்களில் மயங்குதல்

வாராக் காலத்து வினைச்சொற் கிளவி

இறப்பினும் நிகழ்வினும் சிறப்பத் தோன்றும்

இயற்கையும் தெளிவும் கிளக்குங் காலை.

எதிர்காலத்தால் குறிக்க வேண்டிய வினைச்சொற் கூற்றை, ஒன்றன் மாறா இயல்பையும் தெளிவையும் குறிக்க வேண்டிய இடத்து, இறந்த காலத்தாலும் நிகழ்காலத்தாலும் அழுத்தமுறுமாறு குறித்தலுண்டு. வாராக் காலத்து வினைச் சொற்கிளவி, இயற்கையும் தெளிவும் கிளக்குங்காலை இறப்பினும் நிகழ்வினும் சிறப்புத் தோன்றும் எனக் கூட்டுக. “நடு ஆற்றக்குள் போனால் தொலைந்தாய்” என விழிப்புணர்த்தும் போது இனி நிகழவிருப்பதை, நிகழ்ந்து முடிந்ததாகக் கூறுவது ஒன்றன் இயல்பைத் தெளிவுபடுத்துவதாகும். “நாளை மழை நின்றால் நிச்சயம் வேலை நடக்கிறது” –நடக்கும் எனற்பாலது தெளிவு (உறுதி) பற்றி நிகழ்வதாகக் கூறப்படுகிறது.

செயப்படுபொருளை வினைமுதல் போல் கூறுதல்

செயப்படு பொருளைச் செய்தது போலத்

தொழிற்படக் கிளத்தலும் வழக்கியல் மரபே.

செயப்படுபொருளைச் செய்யப்பட்டது எனக் கூறாமல், அதுவே செய்தது போல, தன் வினை என்பது படக் கூறுதல் உலக வழக்காற்றில் காணப்படும் மரபாகும். நூடகம் நடந்தது. நாடகத்தை நடத்தினர் எனச் செயப்படுபொருளாக வர வேண்டியதை, வினைமுதலாக்கி அதுவே நடந்தது என அதன் தொழிலாக்கிக் கூறுதல் உலக மரபாகும். பேருந்துகள் வழக்கம்போல் ஓடின. குழல் இசைத்தது என இவ்வாறு வருவன உலக வழக்கில் மிகுதி.

காலம் மயங்கு வினைச் சொற்கள்

இறந்த காலமும் எதிர் காலமும் மயங்கி வருதல்

இறப்பே எதிர்வே ஆயிரு காலமும்

சிறப்பத் தோன்றும் மயங்குமொழிக் கிளவி.

காலம் மயங்கி வரும் 'மயங்குமொழித் தொடர்களில்' இறந்தகாலமும் எதிர் காலமும் ஆகிய இரண்டும் பொருள் அழுத்தமுறத் தோன்றும். (நாங்கள் முன்ப இளமைக் காலத்தில் இங்கு விளையாடுவோம்.)

நிகழ்காலமும் அவ்வாறு அவற்றுடன் மயங்கிவருதல்

ஏனைக் காலமும் மயங்குதல் வரையார்

அவற்றுடன் நிகழ்காலமும் மயங்கி வருதலை நீக்கமாட்டார்கள்.. அரிதாக வருமென்பதாம். (1967இல் தமிழக வரலாற்றில் ஒரு மாற்றம் நிகழ்கிறது; அறிஞர் அண்ணா முதலமைச்சராகிறார்; தமிழ்நாடு எனப் பெயர் சூட்டுகிறார். உனக்கு அடுத்த மாதம் கடிதம் எழுதுகிறேன்.)

வினையியலின் கருத்துக்கள்

வினைச்சொல் என்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுவது, வேற்றுமை (உருபுகளை) ஏற்காது; ஆராயுமிடத்துக் காலத்தோடு விளங்கி நிற்கும். காலம் என்பது மூன்று வகைப்படுமெனக் கூறுவர். இறந்தகாலம், நிகழ்காலம், எதிர்காலம் என்னும் மூன்று காலங்களையும் வெளிப்படையாகவும் குறிப்பாகவும் கொண்டு தோன்றும் முறைமையினையுடையது, வினைச்சொல், குறிப்பாகவும் தெரிநிலை வினையாகவும் முறைப்படத் தோன்றுவனவாய்க் காலத்தைக் காட்டி வரும் வினைச் சொற்களனைத்தும் உயர்திணைக்கு உரிமையுடையனவும் அஃறிணைக் குரிமையுடையனவும் அவ்விரு திணைக்கும் ஒத்த பொது உரிமையுடையனவுமென அம் மூவகையினவாகும். ஆவை தோன்றும் முறைமைக்கண் என்பதாம். அவற்றுள், அம் ஆம் எம் ஏம் என்னும் வினை ஈறுகளாம் இடைச்சொற்களும் கும் டும் தும் றும் என வரும் நான்கு வினையீறுகளாம் இடைச்சொற்களும் ஆகிய அவ் எட்டு இடைச் சொற்களும் தன்மைப் பன்மைச் சொற்களாகும். கு டு து று என்னும் நான்கு குற்றியலுகர ஈறுகளுடன் என் ஏன் அல் என வரும் மூன்று ஈறுகளையும் கூட்டி, அவ் ஏழவினை ஈறுகளும் பிறரை உளப்படுத்தாது தன் செயலை உரைக்கும் தன்மை ஒருமைச் சொற்களாகும். அத் தன்மை ஒருமை வினை முற்றுக்களில், ‘செய்கு’ எனும் வாய்ப்பாட்டு வினைமுற்று, பிறிதொரு வினை கொண்டு முடியினும் தான் முற்றுவினை என்ற அவ்வியல்பினின்றும் திரியாது என்பர் புலவர். அன் ஆன் அள் ஆள் என்னும் நான்கு வினைஈற்று இடைச்சொற்களும் உயர்திணைப் படர்க்கை ஒருமையைக் குறிக்கும் சொற்களாகும்.

அர் ஆர் ப எனவரும் மூன்று வினை ஈற்று இடைச் சொற்களும் உயர்திணையில் பலரைக் குறிக்கும் படர்க்கைச் சொற்களாகும். மார் என்ற வினை ஈற்றுச் சொற்களும் உயர்திணைப் பலர்பால் படர்க்கைச் சொற்களாம். அவை பிறிதொரு வினைச் சொல்லைக் கொண்டு முடியும். என்பர். பலர் பாலாகிய பன்மையையும் ஆண் பெண் என்னும் ஒருமையையும் காட்டி, இன்னபால் என அறியும்படி வந்த, முற்கூறிய இருபத்து மூன்று வினைஈற்று இடைச் சொற்களும், முந்துற எடுத்தோதப்பட்ட உயர்திணையினவாகும். அவற்றுள், தன்மைப் பன்மை உரைக்கும் வினைமுற்றுக்கள், பிறவற்றைத் தம்முடன் உளப்படுத்தி எண்ணிக் கூறுமிடத்து, தாம் உயர்திணைக்கே உரியன எனும் நிலைமை மாறி அஃறிணையையும் உளப்படுத்தி வேறுபடுவதுண்டு. நானும் என் செல்ல நாயும் நடப்போம்.

‘யார்’ எனும் வினாவடிவக் குறிப்புவினைமுற்று, உயர்திணையில் மூன்று பாலுக்கும் உரிமையுடையதாய் வரும். அவன் யார், அவள் யார், அவர் யார். பால் இன்னதென அறியும்படி வந்த ஆன், ஆள், ஆர் என்ற அம் மூவிற்றுச் சொற்களிலுமுள்ள ஆ, ஓவாகத் திரியும் செய்யுளிடத்து என்றவாறு, ஆய் என்னும் முன்னிலை வினைச்சொல் ஈறும் முற்கூறியவற்றொடு ஒத்து, ஆ, ஓவாகும் செய்யுளள் என்றவாறு. அது வேற்றுமையின் உடைமைப் பொருளிலும் கண் வேற்றுமையின் இடப் பொருளிலும் ஒப்புமைப் பொருளிலும் பண்பு அடிப்படையிலும் என்று அப்

பகுதிப்பட்டவற்றில், காலம் குறிப்பாக வெளிப்படும். எனில் 'அவன் இனியனாய் இருக்கின்றான்' என முடிக்க வேண்டும். சொல்லப்படும் சூழல்வழி காலம் உணரப்படுதலின், அன்மை, இன்மை, உண்மை, வன்மை ஆகிய வாய் பட்டானமைந்தவையும் அவை போல்வன பிறவும் அங்ஙனம் குறிப்புப் பொருண்மையோடு தோன்றும் எத்தகைய சொல்லும் காலத்தைக் குறிப்பாகக் காட்டும் குறிப்புவினைச் சொற்களாகும். பன்மையும் ஒரமையுமாகிய பால் வேறுபாடறியப்பட்ட, முற்கூறிய உயர்திணைத் தெரிநிலை வினைகளோடு, குறிப்பாற் காலங்காட்டும் அம் மரபினையுடைய உயர்திணைக் குறிப்பு வினைகள் வேறுபாடிலவாம். அதாவது அத் திணை, பால் ஈறுகளே இங்கும் அமையுமென்பதாம். அவன் வந்தான், அவன் நல்லன், அவள் வந்தாள், அவள் அழகியள். ஆ ஆ வ எனவரும் வினையிறுதிகளாம் அவை மூன்றுமே அஃறிணைப் பன்மைப் படர்க்கையினவாம். மேய்ந்தன, வெளிவரலா, படர்குவ. த், ற், ட் மெய்கள் மீதேறியய து று டு என்னும் குற்றியலுகர வினைஈறுகள் அஃறிணை ஒன்றன்பால் படர்க்கைகளாகும். கூவியது, ஓடிற்று, பேரமர்க்கட்டு. இங்ஙனம் பன்மையும் ஒருமையுமாகிய பால்வேறுபாடு அறியும்படி வந்த, மேலே கூறிய அவ் ஆறு வினையிறுதி இடைச்சொற்கள் அஃறிணையினவாகும்.

ஏவன் என்னும் வினா வினைக்குறிப்புச் சொல் அஃறிணையில் ஒருமை, பன்மை என இரண்டு பாற்சொற்களுக்கும் ஒருபடித்தாகப் பொருந்தி வரும். இன்று, இல, உடைய எனும் சொற்களும் அன்று, உடைத்து, அல்ல எனும் சொற்களும் பண்பு அடிப்படைச் சொற்களும் உள என்னும் சொல்லும் பண்பை அடிப்படையாகக் கொண்ட சினைமுதற்சொல்லும் ஒப்புமையுடன் வரும் சொல்லும கூடி அப் பகுதிப்பட்ட பத்துச் சொற்களும் குறிப்பாற் காலம் காட்டுவனவாம். வளமுடைய; அது நம் கடமையன்று, அது வளமுடைத்து, அவை தீயவையல்ல; சொல் இனிது, பல்வகை நலன்கள் உள, அவை பொன் அன்னது.) பன்மையும் ஒருமையுமாகிய பால்வேறுபாடறியப்பட்ட, முற்கூறிய அஃறிணைத் தெரிநிலை வினைகளோடு, குறிப்பாற் காலங்காட்டும் அம்மரபினையுடைய அஃறிணைக் குறிப்பு வினைகள் வேறுபாடிலவாம். அதாவது அத்திணை, பால் ஈறுகளே இங்கும் பொருந்தும் என்பதாம். முன்னிலை வினை, வியங்கோள் வினை, வினையெச்சச் சொல், 'இல்லை' என இன்மை செப்பும் குறிப்பு முற்றுச் சொல், 'வேறு' என வேறுபடுத்தும் குறிப்பு முற்றுச் சொல், 'செய்ம்மன' என்னும் வாய்பாட்டு வினைச் சொல், 'செய்யும்' எனும் வாய்பாட்டு வினைமுற்றாயும் பெயரெச்சமாயும் வரும் வினைச்சொல், 'செய்த' எனும் வாய்பாட்டுப் பெயரெச்சச் சொல் என அம்முறைப்படி நின்ற அவ் எட்டு வினைச்சொற்களும், பிரிந்து நின்று ஒருகால் உயர்திணையையும் ஒருகால் அஃறிணையையும் உணர்த்தி வேறுபடும் தன்மையை உடையவாகி, அவ்விரு திணைச் சொல்லாதற்கும் சமமான உரிமையுடையனவாகும்.

அவற்றுள், இ ஐ ஆ எனவரும் ஈறுகளையுடைய முன்னிலை ஒருமை வினைச்சொற்கள் மூன்றும் உயாதிணை ஆண்பால், பெண்பால் ஒருமைகட்கும் அஃறிணை ஒன்றன்பாலுக்கும்

பொதுவாய் வரும் இயல்பினவாகும். வருதி, வந்தனை, வந்தாய். இர் ஈர் மின் என வரு ஈறுகளையுடைய முன்னிலைப் பன்மை வினைச்சொற்கள் மூன்றும உயர்திணைப் பலர்பாலுக்கும் அஃறிணைப் பலவின்பாலுக்கும் பொதுவாய் வரும் சொற்களாகும் என்பர் புலவர். சென்றனிர், சென்றீர், சென்மின். எஞ்சிய ஏழு வினைச்சொற்களும், அவை தோன்றும் நெறிக்கண், முன்றிடத்தோடும் பொருந்தி இரு திணை ஐம்பாலுக்கும் உரியவாய் வரும். உலகம் வாழ்க, பார்த்துப்போ, அதுஇல்லை, அவன் இல்லை, பார்த்த பார்வை முதலியன. அவற்றுள், வியங்கோள் வினைச்சொல் முன்னிலை, தன்மை ஆகிய இரண்டிடங்களிலுமே நிலைபெற வாராது. படர்க்கையில் மட்டுமே வரும்; சிறுபான்மை ஏனை இடங்களிலும வரும் என்பதாம். நான் செல்க என்பதில்லை. ஆனால் நீ செல்க என்பது இன்றுண்டு.

நிகழ்கால முணர்த்தும் 'செய்யும்' எனும் வாய்ப்பாட்டு வினை முற்றுக்கள் உயர்திணைப் படர்க்கைப் பலர் பால், முன்னிலை, தன்மை ஆகிய அம் மூன்றுடனும் பொருந்தி வாரா. எனவே படர்க்கை ஆண்பால், பெண்பால், ஒன்றன்பால், பலவின்பால் ஆகிய நான்குடன் மட்டும் பொருந்தி வருமென்பதாம். செய்து செய்யூ செய்பு செய்தென செய்யியர் செய்யி செயின் செய செயற்கு என இவ்வாறு வரும் ஒன்பது வாய்ப்பாட்டு வினைச்சொற்களும் வினையெச்சமாகும். பின் முன் கால் கடை வழி இடத்து என்னும் காலங்கருதிய இறுதி ஒட்டுக்களையுடையனவும் அத்தகைய மரபுப்படி காலங்கருதிய ஒட்டுக்களுடன் வரும் பிற எவ்வகைச் சொற்களும் முற்கூறிய அவ்வினையெச்சங்களின் இயல்புடையனவேயாம்.

அவற்றுள் முதலில் கூறப்பட்ட செய்து, செய்யூ, செய்பு என்பன மூன்றும், தன் வினைமுதல் வினையுடன் முடியும் வினையெச்சங்களாகும். அம் மூன்று வாய்பாட்டு வினைச் சொற்களும், சினையின் வினையாகத் தோன்றிச் சினை வினையோடு முடியாமல், தன் முதல் வினையோடு முடியினும் அவ்விரு வினைமுடிபும் ஒத்த தன்மையுடையனவேயாம் என்பர் புலவர். முற்கூறிய பதினைந்து வினையெச்சங்களுள், மேலே குறிப்பிட்ட மூன்றும் தவிர்த்த, பிற பன்னிரண்டு வினையெச்சங்களும் தத்தம் வினைமுதல் வினையானும், அங்கு வந்து பொருந்தும் பிறவினை முதல் வினையானும் தமக்குப் பொருந்துமாறு அமையும் விதத்தில் முடியும் என்பர். வினையெச்சச் சொற்கள் பல்வேறு வாய்பாட்டு முறைகளாலும் அடுக்கிவந்து, சொல்தோறும் முடிவு பெறாது.

முன்னைய எச்சம் பின்னதுடன் முடிய இவ்வாறே இறுதிக்கு முந்தைய எச்சத்துடன் பொருள் முடிய, எல்லா எச்சமும் முடிவுபெற்றதாகும். செய்யும் செய்த என்னும் பெயரெச்ச வாய்பாடுகள் இடப்பெயர், செயப்படுபொருள், காலப்பெயர், கருவிப்பெயர், வினை முதலாகிய பெயர், தொழிற்பெயர் ஆகிய அவ் ஆறு பெயர்களையும் ஒத்த உரிமையுடையவாய்க் கொண்டு முடியும். அங்ஙனம் இடப்பெயர் முதலிய அறுவகைப் பெயரையும் கொண்டு முடியுமிடத்து, செய்யும் என்னும் வாய்பாட்டுப் பெயரெச்சம், முன்பு முற்றுச் சொல்லுக்கு வாரா என

விலக்கப்பட்ட அம் மூன்று இடங்களிலும் வரும். அவையாவன படர்க்கைப் பலர்பால், முன்னிலை, தன்மை ஆகியன. பெயரெச்சமும் வினையெச்சமும் வினை நிகழ்ச்சியைக் கூறாது. வினை நிகழாமையைக் கூறுமுகத்தான், எதிர்மறுத்துச் சொன்னாலும் தத்தமது பொருள்நிலைமைகளில் வேறுபடா. பெயரெச்சமும் வினையெச்சமும் தத்தம் முடிக்குஞ் சொல்லோடு பொருந்தும்போது, கருத்து இயைபுடைய பிறசொற்கள் எவையாயினும் அவை இடைவந்து நிற்றலை நீக்கமாட்டார்கள். முற்கூறிய பெயரெச்ச வாய்பாடுகளுள், செய்யும் என்னும் பெயரெச்சச் சொல்லுக்கு ஈற்றயலாகிய உகரம் தான் ஏறிய மெய்யோடும் கெடும். அங்ஙனம் கெடுமிடங்களை அறிந்து கொள்க என்பர் புலவர்.

செய்து எனும் வாய்பாட்டு வினையெச்சத்தின் இறந்தகாலம் எதிர்காலங்காட்டும் வினையுடன் முடிதலும் உண்டு. மூன்று காலத்தும் ஒப்ப நிகழும் படியான இயற்கையைக் கூறும் எத்தன்மையுடைய சொல்லாயினும், அதனை நிகழ்காலங்காட்டும் ‘செய்யும்’ எனும் வாய்பாட்டுப் பொதுச்சொல்லால் கூறுதல் வேண்டும். எதிர்காலத்திலும் நிகழ்காலத்திலும் ஒருபடித்தாக நிகழும்படியான வினை நிகழ்ச்சியைக் குறிக்கும் கூற்றை, இறந்த காலக்குறிப்புடன் கூறுதல், விரைவு பற்றிய குறிப்புப் பொருளைப் புலப்படுத்துதற்காகும் என்பர் புலவர். உயர்வு கருதிய வினைச்சொல்லாற் சுட்டி, அவ்வுயர்வாகிய பண்பைக் குறிக்கும் வினைமுதற்சொற்கள் ‘ஓதுதல்’, ‘நல்லொழுக்கம்’ என்றாற் போல்வன. அவற்றைச் செய்வதாகிய வினைமுதல் இல்லாதவிடத்து, நிகழ்காலங்காட்டும் செய்யும் என்னும் முற்றால் கூறப்படும் பொருண்மையுடையனவாகும். ‘இது செயல் வேண்டும்’ எனும் வாய்பாட்டுத் தொடர்கள், தன்பாலானும் பிறன்பாலானும் என இரண்டடித்தும் நிலைபெறும் பொருண்மையை உடையனவாகும். வலியுறுத்தற் பொருட்டுவரும் வினாவடிவான வினைச்சொல் எதிர்மறையாகப் பொருள்படுதற்கும் உரிமையுடையதாகும். – ‘நான் வைதேனா?’ - இது ‘வைதிலேன்’ என வற்புறுத்த வருகிறது. எதிர்காலத்தால் குறித்த வேண்டிய வினைச்சொல் கூற்று, ஒன்றன் மாறா இயல்பையும் தெளிவையும் குறிக்க வேண்டிய இடத்து, இறந்த காலத்தாலும் நிகழ்காலத்தாலும் அழுத்தமுறக் கூறப்படுதலுண்டு. செயப்படு பொருளைச் செய்யப்பட்டது எனக் கூறாமல், அதுவே செய்ததுபோல, அதன் செயல் என்பதுபடக் கூறுதல் உலக வழக்காற்றில் காணப்படுவதாகும்.

இறந்த காலமும் எதிர்காலமும் ஆகிய அவ்விரண்டும், காலம் மயங்கிவரும் கூற்றுக்களில், பொருள் அழுத்தமுறத் தோன்றும். அவற்றுடன் நிகழ்காலமும் மயங்கிவருதலை நீக்கமாட்டார்கள். அரிதாக வரும்.

Additional Resources:

Smart board

WebSide

www.thirutamil.blogspot.com

www.vaalnilam.blogspot.com

www.tvu.com

Practice Questions:

1.பெயரியல் குறிப்பு வரைக.

2.பலவின் பாலை உணர்த்தும் பால்கள் யாவை?

3.சொற்கள் எத்தனை வகைப்படும்?

References:

1.தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் மூலமும் உரையும் - பூலியூர்க்கேசிகன் உரை.

2.தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் மூலம் உரையும் - சேனாவரையர் நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் சென்னை.

3.தொல்காப்யியம் -சொல்லதிகாரம் மூலமும் விளக்க உரையம் - திருஞானசம்பந்தன்